

စိုးစိုးစာပေ

မိုးဆက်လင်းထက်
ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရှဲ့လွှာရာ

အခန်း(၁)

မိုးစက်လင်းထက်

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရဲ့ လားရာ

လူရွယ် တစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်။ ငိုက်ဆိုက်ငိုက်ဆိုက်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မကြည့်ဘဲ လမ်းလျှောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကိုမမြင်ရသော်လည်း ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လောကကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက် မှန်း သိသာလှ၏။ ထိုလူရွယ်က ကားမှတ်တိုင် တစ်ခုရောက်တော့ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဘေးဘီဝဲယာကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ခုံလေးတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မှတ်တိုင်တွင် သူအပါအဝင် ယောက်ျားနှစ် ယောက် နှင့် ခွေးတစ်ကောင်သာရှိသည်။ ခွေးက ခုံတစ်လုံးအောက်တွင် အေးအေးလူလူ နှပ်ကာနေပြီး ယောက်ျားနှစ် ယောက် က သူတို့ဘာသာ စကားပြောနေကြ၏။

လူရွယ်သည် သက်ပြင်းကိုချမိသည်။ ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် မိမိ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေသလိုလည်းခံစားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသည်။ သူစီးရမယ့် ကားနံပါတ်မဟုတ်၍ လူရွယ်က ထိုနေရာမှာ တင် ဆက်ထိုင်နေလိုက်၏။ ယောက်ျားနှစ် ယောက် က ကားပေါ်တက်သွားသည်။ စပါယ်ယာက လူရွယ်ကိုကြည့်၍ ‘နောက်ဆုံးကားနော်’ ဟုအော်ပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ကြည့်နေသေးသည်။ လူရွယ်က တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တာကိုတွေ့ တော့မှ လက်လျှော့သွားဟန်နှင့် ‘ဆွဲ ဆရာရေ’ဟု အော်ပြီး ကားကိုမောင်းခိုင်းလိုက်တော့၏။

ထို့နောက်ကားမှတ်တိုင်တွင် လူရွယ်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ခွေးက ကားစီးစရာလည်း မလို၍ အေးအေးဆေးဆေး ဆပ်နှပ်နေလိုက်၏။ လူရွယ်က ခွေးကိုတစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ လောကကြီးကို အေးအေးလူလူ ရင်ဆိုင်နေသော ခွေးကို ရင်ထဲမှာ မနာလိုစိတ် ဖြစ်ကာ သွား၏။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်

ရောက်လာ၏။ ထီးကလေးနှင့် ...။ မိုးရွာနေလိုတော့မဟုတ်၊ နေပူနေသော ကြောင့် ထီးဆောင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။ မှတ်တိုင်အောက်ရောက်တော့ ထီးကိုပိတ်လိုက်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခုံအောက်အိပ်နေသော ခွေးထံ သူမအကြည့်ကတလက်စတည်း ရောက်ကာသွား၏။ သူမမျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ထို့နောက်လမ်းမဘက်သို့ ချာခနဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။ သူမ အမူအရာကြောင့် လူရွယ်က ခွေးထံသို့ အကြည့်ရောက်သွား၏။ ထို့နောက်ပြုံး လိုက်မိသည်။ မိမဆုံးမ ဖမဆုံးမ ခွေးက ဘေးတစောင်းနေရာမှ ပက်လက်လှန်ပြီးခေါင်းလေးငဲ့ကာအိပ်လိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။ သူအိပ်တာကအကြောင်းမဟုတ်။ အဝတ်အစားလည်း မပါသော ကြောင့် ကောင်မလေးခမျာ ဒုက္ခရောက်သွားရ၏။

ခွေးက ခွေးထီးကြီး...။

.....။

.....။

လူရွယ်ဘတ်(စ်)ကား ဆက်စောင့်နေသည်။ ကောင်မလေးလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။

ခဏကြတော့ ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာ၏။ ကောင်မလေးက ကားပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်တက်သွားသည်။ စပါယ်ရာက ကောင်မလေးခါးကို ကြင်နာစွာ ဖက်ပွေ့တင်သွား၏။ လူရွယ် ကတော့ ထိုင်ရာမှ မထသေး။

“ဖတောက်...ဖတောက်....ဖလူး”

ခွေးက အိပ်နေရာမျှငုတ်တုတ်ထထိုင်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်ချက်ခါလိုက်၏။ အသံကြားတော့ လူရွယ်က ခွေးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခွေးသည် လူရှင်းနေသော ကားမှတ်တိုင်တွင် လူရွယ်ကို ရုတ်တရက်တွေ့ လိုက်ရသော ကြောင့် လန့်ကာသွား၏။ သို့သော် သူ့ကို အန္တရာယ်ပြုနိုင်မယ့်လူမဟုတ်၍ ဣန္ဒြေပြန်ရသွားသည်။

ထိုနေ့ကအပျင်းဆန့်သည်။ တစ်ချက်နှစ် ချက် သမ်းလိုက်၏ ။ ပြီးတော့
ထိုနေရာမှ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထွက် သွားပါတော့၏ ။

အခုတော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ လူရွယ် တစ်ယောက် တည်း။ ကားတွေ ကလည်း
တစ်စီးမှ မရပ်တော့။ လူတွေ ကလည်း ကားမှတ်တိုင်သို့ တစ်ယောက် မှ ရောက်မလာတော့။
အချိန်အတော် လေးကြာလာတော့ လူရွယ်ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဒီနေရာက
စွန့်ခွာဖို့သင့်ပြီဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ မှတ်ယူလိုက်ပုံရ၏ ။ ထို့ကြောင့် ကားမှတ်တိုင်ထဲမှ အပြင်သို့
လှမ်းထွက်လိုက်ပါတော့၏ ။ အပြင်မှာမော င်ရီတောင် ပျိုး နေပြီ။

“ဝေါ”

ထိုအချိန်တွင် မိုးက ရုတ်တရက် ကောက်ရွာလာ၏ ။ ပထမတော့ နည်းနည်း
လေး ဖြစ်သော်လည်း ခဏကြာတော့ သဲကြီးမဲကြီး။ လူရွယ်တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ
တုတ်တုတ်ရွှံ့ကုန်၏ ။

“တောက်”

လူရွယ်ခံပြင်းစွာ တောက်တစ်ချက်ခါက်လိုက်သည်။ ခုနထိုင်နေတုန်း ကတော့
မိုးမ ရွာဘဲ အခုထထွက်တော့မှ ရုတ်တရက်ရွာချလိုက်သော ကွက်တိမိုးကြောင့်
သူ့အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏ ။

ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဲဒီ လောက်ကံဆိုးရကောင်းလားဟု တွေးကာ
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေသော ကျွဲရိုင်းဘူးခွံတစ်ခုကို အားရပါးရ ပြေးကန်လိုက်ပါတော့၏ ။
သူ့ဘာသာသူရှိနေသော ကျွဲရိုင်းဘူးသည် လူရွယ်ကန်လိုက်သော အရှိန်ကြောင့် ဂီးခနဲ
ကတ္တရာလမ်းဘက်လွင့်ထွက်ကာသွား၏ ။ ထိုအချိန်တွင် ကားတစ်စီးသည်
ကတ္တရာလမ်းအတိုင်းအရှိန်နဲ့မောင်းလာချိန်နှင့် ကွက်တိ...။

“ခလွမ်းကျီ...ဝုန်း”

ကားရှေ့မှန်ကို ကျွဲရိုင်းဘူးသည်တည့်တည့်ကြီး သွားမှန်၏ ။ ကားမှန်ကွဲသွားစဉ်

ကားသည် ချာလပတ်လည်ပြီး စလစ် ဖြစ်ကာ လူရွယ်ထံသို့
တည့်တည့်ကြီးဝင်ရောက်လာလေသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ လူရွယ်လည်း
ကားကိုကြောင်ကြည့်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး ဘေးဘက်သို့ ခိုင်မာပစ်၍ ရှောင်လိုက်တော့၏
။ ကားသည် လူရွယ်ဘေးမှ ပလက်ဖောင်းကို ခုန်တက်ကာသွားသည်။ ထို့နောက်...။

“ရှိမ်း”

မိုးခြိမ်းသံနှင့် အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတော့သည်။
လူရွယ်သည် လဲကျနေရာမှ ကုန်းရုန်းထ၍ အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ထို့နောက်မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကြက်သေသေပြီး ကြည့်နေမိလေသည်။

ကားသည် မှတ်တိုင်ကိုဝင်တိုက်ပြီး မှတ်တိုင်နောက်က ဘုတ်ပြားတွေ ကြားထဲ
ရှေ့ခေါင်းက တစ်ဝက်ဝင်ကာနေသည်။ ရှေ့ဘက်စက်ခန်းဖုံးထဲမှလည်း အငွေ့တွေ တလူလူ
ထွက်၍ ကားစက်သည် တဖြည်းဖြည်းငြိမ်ကာသွားသည်။

လူရွယ် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ။ ဘေးဘီဝဲယာကို
အကဲခတ်လိုက်တော့သည်။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှတောင်မတွေ့ ရ။ ပြီးတော့
အခုနေရာကလည်းမြို့ သစ်တစ်ခု၏ ဆင်ခြေဖုံးဘက်မှာ ဖြစ်၍ ဒီလိုအချိန်မျိုး မှာ
လူပြတ်လှ၏ ။ မိုးကလည်း သဲကြီးမဲကြီး ပိုရွာလာသည်။ နေရောင် ခြည်ကလည်း
လုံးဝမရှိတော့လည်း စုပ်စမြုပ်စ ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၏ ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
လျှပ်စီးလက်လိုက်လျှင် ပေါ်လာသော အလင်းရောင် မှအပ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်လျက်...။

လူရွယ်ကားဆီသို့ မဝံ့မရဲလှမ်းသွားလိုက်သည်။ ကားနားရောက်တော့
အထဲကိုချောင်းကြည့်လိုက်ပြီး ကားမောင်းတဲ့ လူကို အရင်ရှာလိုက်၏ ။
ကားမောင်းသူနေရာတွင် လူ တစ်ယောက် စတီယာရင်ကို ခေါင်းစိုက်၍ ငြိမ်ကာနေသည်။
ထိုအခြင်း အရာကို မြင်သွား၍ လူရွယ်ပုံစံတစ်ချက်တော့ တုန်လှုပ်သွား၏ ။

“ဘုရား...ဘုရား...သေများ သွားပြီလား”

ထိုသို့ ရေရွတ်ရင်းတခြား ဘယ်သူတွေ များ ပါသေးလဲဟု မဝံ့မရဲမျက်လုံးများ နှင့်

လျှောက်ရှာကြည့်သည်။ ကားထဲတွင် ကားမောင်းသူ တစ်ယောက် မှလွဲ၍ ဘယ်သူမျှမတွေ့ရ။

“ဟေ့လူ...ဟေ့လူ”

လူရွယ် အသံတစ်ချက်နှစ် ချက်ပေးလိုက်သည်။ ကားထဲကလူက တုပ်တုပ်မှုမလုပ်။ လူရွယ်တစ်ခါနှစ် ခါ ထပ်ခေါ်ကြည့်သေး၏ ။ ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမလာတော့သော ကြောင့် စိတ်ပျက်ကာသွား၏ ။ ပြီးနောက် စိုးရိမ်စိတ်လည်း ဝင်လာသည်။

ဒီနေရာက ယခုလောလောဆယ်လူပြတ်နေသည်ဟု ဆိုသော လည်းဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီးစီးက ဖြစ် ဖြစ် သက်ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြားလိုက်လျှင် ရောက်လာနိုင်သည်။ ထိုအခါ သူပါ ဒီမှာ ရှိနေလျှင် နေရင်းထိုင်ရင်း ဒီအမှု တွဲ ထဲသို့ ပါနေဦးမည် ဟု တွေးလိုက်၏ ။ ပြီးတော့ သူမနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပိတ်ကန်လိုက်သော ကျွဲရိုင်းဘူးကြောင့် ဒီလို ဖြစ်သွား၍ လိပ်ပြာမလုံရှိနေရ၏ ။

“ငါ ဒီနေရာက အမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ထိုသို့တွေး ရင်း ကားဆီမှ ခွာဖို့လုပ်သည်။ ထို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားမှ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲရပ်သွားမိ၏ ။

ကားထဲမှညည်းသံ...။

ဟုတ်သည်...သူထင်တာမမှား ။

ကားထဲမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့ မိုးသံလေသံတွေ ကြားထဲက ဖျော့တော့စွာ ကြားလိုက်ရ၏ ။

သူဆက်သွားရမှာ လား၊ ပြန်လှည့်ရမှာ လား။

ဆက်သွားချင်စိတ်က တစ်ဝက်၊ ပြန်လှည့်ချင်စိတ်က တစ်ဝက်နှင့်လွန်ဆွဲနေစဉ်

ညည်းသံကို ထပ်ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူရွယ်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုချကာ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားမောင်းသူနေရာကို တန်းသွားလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏ ။ တံခါးက တိုက်မိထားတဲ့ အရှိန်ကြောင့် တော် တော် နဲ့မပွင့်။ ထို့ကြောင့် နှစ် ခါ သုံးခါ ခြေကန်ဆွဲပေးမှ ဝန်းခနဲပွင့်၏ ။

မြေပြင်ပေါ်သို့ မှန်ကွဲစတွေ ဖွာခနဲကျကာသွားသည်။ ထို့နောက် လူခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ဆိုဖာခုံပေါ်မှ အောက်ဘက်သို့ ဘုတ်ခနဲပြုတ်ကျလာသည်။ လူရွယ် ကမန်းကတန်း ထိုလူကို ကောက်ပွေ့ကာ ဖေးမလိုက်၏ ။

အိစက်သော အထိအတွေ့၊ သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့တချို့ နှင့် နွေးထွေးသော အငွေ့အသက်များ ကြောင့် ထိုလူကိုကြည့်လိုက်စဉ်မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

လူရွယ် ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏ ။ မိန်းကလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခွေအိပ်ကာနေသည်။ လူရွယ် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း ခဏဘေးချိတ်၍ မိန်းကလေးပါးကို ကိုင်ကာ လှုပ်နှိုးမိသည်။ လူရွယ်လှုပ်နှိုးလိုက်သော အရှိန်ကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ချက် နှစ် ချက် ညည်း၍ ပြန်လည် ငြိမ်ကျသွား၏ ။

“အသက်ရှိသေးပါသလား”

လူရွယ်ထိုသို့ တွေ့ရင်း ဘာအရင်လုပ်ရမလဲ စဉ်းစားသည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူနေ၍ လောလောဆယ် ဘာမှမစဉ်းစားတတ်။ ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ရအောင်လည်း ဒီလောက်ရွာနေတဲ့ မိုးရေတွေ ကြားထဲတွင် မိန်းကလေး သေသွားနိုင်သည်။ နောက်ပြီးမသမာသူတွေ နဲ့တွေ့ရင် ပိုဆိုးသွားနိုင်၏ ။

ဒါဆို ရဲကို အကြောင်းကြားမလား၊ ထိုအတွေး ကတော့ သူ့စိတ်ကူးထဲတွင် မဝံ့မရဲနှင့် တွေ့မိလိုက်သော အတွေး ဖြစ်သည်။ သူပိတ်ကန်လိုက်သော ကျွဲရိုင်းဘူးကြောင့် ဒီလို ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာသိသွားရင်...။

သူဆက်မတွေ့ဝံ့တော့။ ထို့ကြောင့် ထိုအတွေ့သည် ထိုနေရာမှာ တင် နိဗ္ဗိတံ။

ဒါဆို ဘာလုပ်မလဲ။

အိမ်ကို ဒီည ဒေါ်သွားမည် ။

ပြီးတော့ သူ့သူငယ်ချင်း စိုးကြီးကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြကာ

အကူအညီတောင်းမည် ။

ထို့နောက်မနက်ရောက်တော့ ကောင်မလေးသတိရလာလျှင် ကားအက်ဆီးဒင့်

ဖြစ်နေတာတွေ လို့ အကူအညီပေးထားတာဟုပြော၍ ပြန်လွှတ်လိုက်မည် ဟု တွေ့
လိုက်မိ၏ ။

ထိုအချိန်တွင် ထိုအတွေ့သည် အလွယ်ကူဆုံးနှင့် သူ့အားယုံကြည်မှု တစ်ခုကို

ရုတ်တရက် ရလာစေပြီး သတ္တိတွေ က ကောင်မလေးကို သူ့ကျောပေါ်သို့ရောက်အောင်
ပို့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ကိုရီးယားကားများ ထဲတွင် မိုးရွာသော အချိန်များ ၌ မင်းသားက မင်းသမီးကို

ကျောပေါ်တင်ပြီး လျှောက်သွားနေတာ ဖန်တရာတေအောင် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ အခုလို
လက်တွေ့ လုပ်ကြည့်တော့ ခံစားချက်က အတော် ကလေးအရသာရှိမှန်း အခုမှပဲ
သူသိတော့၏ ။

ကောင်မလေးသည် သူ့ကျောပေါ်မှာ ငြိမ်လျက်ကလေး ပါလာသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်ကောင်မလေးထံမှမူ တိထုတ်လိုက်သော

လေငွေ့ငွေ့ကသူ့နားဖျားလေးကိုရိုက်ခတ်၏ ။

သူ့မှာ ညီမလေး တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သုံးတန်းလောက်တွင် ဝက်သက်

ရောဂါ နှင့်ဆုံးပါးသွားခဲ့၏ ။ ထိုညီမလေးသာ အသက်ရှင်နေဦးမယ်ဆိုရင် သူ့ကျောပေါ်က
ကောင်မလေးအရွယ်ပဲဟုတွေ့ :ကာ ရင်ထဲက ကိလေသာကိုဖျောက်ပစ်လိုက်ရသည်။

တဏှာစိတ်က ကုန်သွားသော်လည်း ရင်ခုန်မှု တော့ ကျန်ခဲ့သေးတာအမှန်ပင်။

ရပ်ကွက်ထဲကို လမ်းမကြီးက မဝင်ဘဲလမ်းကြိုလမ်းကြားမှ သူဖြတ်ဝင်ခဲ့သည်။
မိုးကလည်း အေးစိမ့်နေသော ညမိုး သူတို့နှစ်ယောက် ကို ဘယ်သူမှသတိမထားမိ။

ဤသို့ဖြင့် ဘယ်သူတစ်ဦး တစ်ယောက် မှ သတိမထားမိဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်
သည် အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ရောက် သွားပါတော့၏ ။

...

အခန်း(၂)

ပထမဦးဆုံး ကောင်မလေးကိုယ်ပေါ်မှ ရေစိုအဝတ်တွေ ကိုချွတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲပေးဖို့ ကိစ္စက စတင်ပြဿ နာတက်လေသည်။ ဘယ်ကစပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားတွေ ကို ရဲရဲတင်းတင်း ချွတ်ပစ်လိုက်စွမ်းအား သူ့ထံတွင် လောလောဆယ်မရှိသေး။ ထို့ကြောင့် နေမထိထိုင်မသာနှင့် ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေရသည်။

ဒီအတိုင်းထားလိုလည်း မ ဖြစ်သေးပြန်၊ ကောင်မလေး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မိုးရေတွေ နှင့် ရွှဲနစ်နေသည်။ ဒီအတိုင်း ကြာကြာပစ်ထားရင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် တောင့်တင်းပြီး လေဖြတ်သေသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လူရွယ်သည် ကောင်မလေးထံသို့ မဝံ့မရဲ တိုးကပ်လာသည်။ ကောင်မလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေးနှင့် လဲလျောင်းကာနေ၏ ။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။

အိုး...မထူးပါဘူး။ ယောက်ျားပဲဟုတွေ့ ကာ လက်က ကောင်မလေးအပေါ်အင်္ကျီထံသို့ ရောက်ကာသွားသည်။ အောက်မှာ အင်္ကျီတစ်ထပ်ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လုံစွာ နှင့် အပေါ်ယံ သိုးမွေးဆွယ်တာအင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်တော့၏ ။ သူ အင်္ကျီချွတ်နေစဉ် ကောင်မလေးခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွား၍ အသာရပ်ကာ ကြည့်နေလိုက်သေး၏ ။ ခဏကြာတော့မှ နဂိုမူလအတိုင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွား၍ စိတ်ချလက်ချ အင်္ကျီကိုဆက်ချွတ်သည်။

အင်္ကျီချွတ်ပြီးသွားပြီ။ ဘာဆက်လုပ် ရမလဲ။ အောက်ခံအင်္ကျီကို ဆက်ချွတ်ရုံသာရှိ၏ ။ သူရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကိုတောင် ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။ ထို့နောက်ရေတွေရွှဲနစ်၍ လေးလံနေသော အပေါ်အင်္ကျီအား ဘေးမှာ ခဏပုံလိုက်ကာ အောက်ခံအင်္ကျီကိုချွတ်ဖို့ ဇာတ်လမ်းစသည်။

သူ၏ လက်နှစ် ဖက်သည် အောက်ခံရုပ်အင်္ကျီ၏ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို ဖြူ

တ်ရန်ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားလိုက်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ထောင်ထားသော မြေမြှုပ်ခိုင်းတစ်လုံး၏ စနက်တံကို ဖြုတ်နေရသော စစ်သား တစ်ယောက် လို အင်္ကျီကြယ်သီးအား သတိကြီးစွာ ကိုင်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြယ်သီးလုံးကို အပေါက်ထဲသို့ လျှို့လိုက်ကာ ခပ်ဖွဖွလေး ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

“ဟူး”

သူ သက်မကြီးကို ချစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ၏ အင်္ကျီကြယ်သီးကို လူမသိအောင်ဖြုတ်ရတာ တော် တော် စိတ်ပင်ပန်းမှန်းဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် သတိထားမိလိုက်လေသည်။ ပထမတစ်ဆင့်တော့ အောင်မြင်သွားပြီ။

ကဲ...ဒါဆို နောက်တစ်လုံး။

စိတ်က ပထမဆုံးတစ်လုံးဖြုတ်ပြီးတော့ ခပ်ရဲရဲ ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယကြယ်သီးကိုအလျင်အမြန် ဖြုတ်ပစ်လိုက်တော့...။

“ဟယ်”

ကောင်မလေး၏ ရင်ညွန့်ဖွေးဖွေးလေးကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ မျက်လုံးကြီးပြူး ကြောင့်ကြ ညှိရက်သား။

နောက်တော့မှ တခြားတစ်ဘက်သို့ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ပစ်လိုက်၏ ။ မ ဖြစ်တော့...သူ ဆက်ချွတ်၍ မ ဖြစ်တော့။ ရဟန္တာတစ်ပါးလည်း မဟုတ် ပုထုဇဉ်ယောက်ျား တစ်ယောက် သာ ဖြစ်သည်။ အခြေအနေအရ လူပီသသော လူ တစ်ယောက် အ ဖြစ် စိတ်ရိုင်းတွေ ဖယ်ပြီး ရိုးသားပြနေရသော်လည်း ဒီကြယ်သီးတွေ သာ ဆက်ဖြုတ်နေရလျှင် လွယ်လိမ့်မည် မထင်။ အခုတောင် ခုနကြယ်သီးဖြုတ်လိုက်စဉ် လျှပ်တပြက် လင်းလက်သွားသော ကိစ္စလေးကို မျက်လုံးထဲက ဖျောက်မရ။

မ ဖြစ်...မ ဖြစ်...လုံးဝ မ ဖြစ်ချေတော့။

ထို့ကြောင့် သူဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခြောက်ခန်းသွားသော

နှုတ်ခမ်းကို လျှာတစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ပြေးထွက်လိုက်ရတော့ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန်နှင့် အခန်းထဲပြန်ဝင်ကာ ကောင်မလေးခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ စောင်ခြုံပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ထို့နောက် အိမ်ကို တံခါးပိတ်၍ အိမ်ရှေ့မှ ကပ္ပာကယာပြေးထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ဒီအချိန်မှာ သူသွားရမယ့်နေရာတစ်နေရာသာ ရှိသည်။

သူနဲ့ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် သူငယ်ချင်းစိုးကြီးဆီသို့ ...။

...

စိုးကြီးကို အိမ်မှာ ရှာမတွေ့ ။ စိုးကြီးတို့အမေက ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ဟု ဆိုလိုက်၍ လမ်းထိပ်က အောင်ဘုအရက်ဆိုင်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရောက်တော့ စိုးကြီးကိုအောင်အောင်တို့ ခိုင်ဇော်သန်တို့နှင့် တွေ့ရ၏ ။

“တကယ်တော့ အာကြီးက မန်ယူနောက်တန်းကို လုပ်နေကျပုံစံအတိုင်း ဖောက်လို့ရမယ်ထင်တာကွ၊ ငါတို့ ဖာဂူဆန် ကြီးကလည်း ခေသူမှမဟုတ်တာ၊ အာကြီးက သူထင်သလို ဖြစ်မလာတော့ ကွတာပေါ့... ဟား... ဟား”

“စိုးကြီး ငါနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဟာ... ဟေ့ကောင် လာချကွာ၊ မိုးလေးက အေးတော့ ကွက်တိပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီနှစ် ပွဲရာသီမှာ အာကြီးက ဖလားတစ်လုံးရမယ်ဆိုပဲ၊ ဒါ ကတော့ သက်သက်သတင်းလွှင့်တာပါကွာ၊ ငါတို့ ဖာဂူဆန်ကြီးက...”

“စိုးကြီး”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒီမှာ လက်ချာပေးနေတာကွ၊ မင်းက တစ်မျိုး ၊ အဲ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ အေး... အေး... ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ဖာဂူဆန်ကြီးကလည်း...”

“ဟေ့ကောင်စိုးကြီး... မင်းကိစ္စတွေ ခဏထား၊ ဒီမှာ အရမ်းအရေး ကြီးလို့”

စိုးကြီးက သက်ပြင်းကိုချကာ အလိုက်ကနဲဆိုးမသိရကောင်းလားဆိုတဲ့ အမူအရာနဲ့ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...

“ဒီမှာ ဇော်ကြီး မင်းထိုင်ချင်ထိုင် မထိုင်ချင်လစ်တော့၊ ငါ့ရဲ့ ညချမ်းလေး သာယာနေတာ အမှော့ ငဲ့ပယောဂတွေ မဖန်ဆင်းစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“အေးပါကွာ... မင်းကိစ္စ နောက်မှပြောလည်းရပါတယ်၊ ဒီကောင်တွေ လည်း နောက်နေ့မတွေ့ ရမယ့်ကောင်တွေ မှမဟုတ်တာ၊ အခု ငါနဲ့ခဏလောက်ကွာ”

အောင်အောင်နဲ့ ခိုင်ဇော်သန့်က ခေါ်သွား ခေါ်သွားဆိုတဲ့အမူအရာလုပ်ပြသည်။ သူတို့တွေ လည်း စိုးကြီး လက်ချာတွေ ကြောင့် အရက်ကောင်းကောင်းမသောက်ရတဲ့ ဟန်ပန်တွေ ရှိကြ၏ ။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကို သူ့ဘက်လွှဲပေးချင်ပုံ။

စိုးကြီး မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် ပါလာသည်။ ဆိုင်ပြင်ရောက်တော့မျက်နှာ စူပုပ်ပုပ်နှင့်...

“ငါ လစ်မစ်မပြည့်သေးဘူးကွ၊ ဘာလဲ... ပြော... ပြော... မင်းက တကယ့်ဂျီကောင်ပဲ”

“အေးပါ စိုးကြီးရာ၊ မင်းလစ်မစ်မပြည့်လည်း သည်းခံလိုက်ပါ၊ ငါနောက်တော့ မင်းကိုဝယ်တိုက်မှာ ပေါ့၊ အခုတော့ ငါ့အိမ်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“မင်းအိမ် ငါကဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲကွ”

“ငါ... ငါ့အိမ်မှာ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ကွ၊ ငါခေါ်လာတာ”

“ဟေ့”

စိုးကြီး မျက်လုံး ချက်ချင်း ဝင်းဝင်းတောက်ကာသွား၏ ။ ထို့နောက် သူ့ကို တစ်ချက်တွန်းလိုက်ပြီး...

“မင်းကွာ... ခွီ... ခွီ... ငါ့ကို အစောကြီး သံချောင်းမခေါက်ဘူး၊ ဒါဆို မင်းဒီမှာ ခဏနေခဲ့၊ ငါသွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဟီ... ဟီ”

စိုးကြီး လှစ်ခနဲထွက်သွား၏ ။ မြန်လိုက်တဲ့ကောင်။ သူလည်းအူလည်လည်နှင့် ရပ်နေခဲ့ပြီးမှ...

“ဟာ... ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင် မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဟာ... ရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ”

စိုးကြီးကို နောက်က အတင်းလိုက်ဆွဲရ၏ ။ စိုးကြီး ဘယ်လိုသဘောပေါက်သွားလဲမသိ၊ အတင်းရုန်း၍ ...

“ဟေ့ကောင်... မင်းကဘာလဲ၊ ဖြစ်တာလား၊ ဒီကိစ္စ ငါဘယ်သူမှမပြောပါဘူးကွ၊ ဟိုကောင်တွေ သိသွားရင် မလွယ်ဘူးနော်၊ နိုင်ဇော်သန့်ဆိုတဲ့ကောင်အကြောင်းလည်း မင်းအသိ၊ ဒီကောင်ကမနဲကတ်သက်ရင် သူ့ဆီမှာ ရှိနေတဲ့ ခြေမနဲ့ လက်မတောင် ဘာမှလုပ်လို့မရလို့ ငြိမ်နေတာ”

“ဟေ့ကောင် စိုးကြီး မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါပြောတာလည်း ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး”

“ထောင်ဘူး... ထောင်ဘူး၊ ငါမနက်ဖြန် လခထုတ်ရင် မင်းကိုအပြတ်ပြုစုမယ် ဒါပဲ... ဖယ်ပေး”

“ဟေ့ကောင်... ကောင်မလေးက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူးကွ”

စိုးကြီး ဒီတစ်ခါတော့ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သွားသည်။ ပြီးတော့...

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကောင်မလေးက မင်းထင်သလိုမဟုတ်ဘူးလို့”

စိုးကြီး ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဆံပင်တွေ သူ့ဘာသာသူ ထိုးဖွလိုက်ကာ...

“ဒါဆို ဘာလဲကွ၊ ဘာလဲ မင်း မိန်းမခိုးလာတာလား။

ငါ့ကိုရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောစမ်းပါ”

“အဲဒါလည်းမဟုတ်ဘူးကွ၊ ဟိုဟာကွာ... ဟိုဟာ”

“အေးလေ... ဟိုဟာဘာ ဖြစ်လဲ၊ ဟိုဟာဆိုတော့ ဘာ ဖြစ်လဲ၊ မင်းက ရက်နေတာလား၊ ယောက်ျားတွေ ပဲကွာ၊ ဒါမျိုး ကင်းနိုင်တာမှမဟုတ်တာ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်”

စိုးကြီးက သွားမယ်ချည်းတကဲကဲ လုပ်နေသည်။ ဒီအချိန်မှာ များ လွှတ်ပေးလိုက် လို့ ကတော့ နွားသိုးကြိုး ပြတ်ထက်တောင် ဆိုးသွားနိုင်၏ ။ ကောင်မလေးအတွက်တော့ မတွေ့ ဝံ့စရာ။

သူ ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး စိုးကြီးကိုအတင်းချပ်ကာ ခေါ်လာရသည်။ စိုးကြီးစိတ်ကိုပုံမှန်အတိုင်း ပြန် ဖြစ်အောင်လည်း တော် တော် လေးဖျောင်းဖျလိုက်ရ၏ ။

“စိတ်ထိန်းပါ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မင်းရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေ ကို ခဏထိန်းချပ်လိုက်ပါ၊ မင်းမှာ လည်း ညီမလေး ရှိနေတာပဲကွာ၊ ငါ့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း မင်းညီမလေးလိုလူမျိုး ပါ၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဘယ်လို”

စိုးကြီး ခဏငြိမ်ကျသွား၏ ။ ထိုအခိုက်အတန့်ကို အခွင့်အရေး ယူ၍ သူက စိုးကြီးကို ဖြစ်ပျက်သမျှရှင်းပြရတော့သည်။

သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ထွက်လာရာမှ မိုးရွာချလိုက်သော ကြောင့် ဒေသ ဖြစ်ပြီး ကျွဲရိုင်းဘူးခွံကို ကန်ပစ်လိုက်သည့်အကြောင်း။

ထိုကျွဲရိုင်းဘူးခွံက ကောင်မလေးမောင်းလာသော ကားမှန်ကိုထိပြီး ကွဲသွားရာမှ နောက်ဆုံး အိမ်ကိုသယ်လာတဲ့အဆင့်ကို သေချာရှင်းပြလိုက်တော့၏ ။

သူ့စကားဆုံးသွားတော့ စိုးကြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သက်ပြင်းကိုချပစ် လိုက်သည်။ ထို့နောက် တွေ တွေ ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ခဏကြာတော့...

“မင်း သူ့ကိုသယ်လာတော့ ဘာဆက်လုပ် မှာ လဲ”

“မနက်ဖြန် သူ့သတိရလာရင် ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်လေ”

“မင်းပြောတော့ လွယ်လိုက်တာ၊ သူက သတိမရဘဲ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“ဇော်မောင်... ဇော်မောင်၊ မင်းက ပြဿနာတစ်ခုကို ခေါင်းအေးအေးမထားဘဲ မင်းလုပ်ချင်တာ စွတ်လုပ်လာတာကိုး၊ ဒီပြဿနာက ဘယ်လောက်အထိ ဆိုးရွားသွားနိုင်တယ်လို့ မင်းထင်လဲ”

ဇော်မောင် မျက်နှာငယ်သွားသည်။ စိုးကြီးပြောသလို အစက သူ မစဉ်းစားမိ။ သူတွေ မိတာ လွယ်လွယ်လေး။

ကောင်မလေးကို အိမ်ခေါ်လာမည် ။ မနက်ကျတော့သတိရလျှင် အကျိုး အကြောင်းပြောပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မည် ။ ဒါပဲ။ အခုတော့...။

“ကောင်မလေးက မနက်အထိ သတိမရဘူးဆိုရင် မင်းဘာဆက်လုပ် မလဲ”

“မသိဘူး”

သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေမိ၏ ။

“ကောင်မလေးမိဘတွေ က သူတို့သမီးလေး ပြန်မလာလို့ရဲတိုင်ရင် မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်”

ဇော်မောင်ခမျာ မျက်လုံးကလေး ပျာကလည် ပျာကလည် ဖြစ်သွားလေ၏ ။ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းလည်းမသိ။

“သူ့ကားတိုက်ထားတာကို ဘယ်သူမှ တစ်သက်လုံးမတွေ့ ဘဲ နေမှာ

မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်လို့ သက်ဆိုင်ရာက ရောက်လာပြီး ကားနံပါတ်အတိုင်းစုံစမ်းရင် ကောင်မလေးရဲ့ လိပ်စာကို သိရမှာပဲ။ အဲဒီ ကျတော့ သူတို့သမီးလေး ကားထဲမှာ ရှိနေတာ မတွေ့ရရင် သူတို့မိဘတွေ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေး... အမှု ဖွင့်မှာပဲ။ အဲဒီ တော့ ဘာ ဖြစ်မလဲ သိလား။”

“ဟင့်အင်း”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ဖြေရပြန်သည်။ စိုးကြီးက...

“ဘာ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းက ကောင်မလေးကိုလက်ခံထားတော့ ပြန်ပေးမှု ”

“ဟင်”

“လူကုန်ကုမှု ”

“ဟာ”

“ပြီးတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် ကို အလိုမတူဘဲ ခိုးယူပေါင်းသင်းမှု ”

“အလို”

“နောက်တစ်ခုကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“မုဒိမ်းမှု ”

“ဟာ”

ဇော်မောင့်မျက်နှာလေး ဆီးရွက်ထက်ငယ်သည့် အရွက်ရှိလျှင် ထိုအရွက်လောက်ပဲရှိတော့သည်။ စိုးကြီးရဲ့ ပုဒ်မတွေ ကို နားထောင်ကာ နှုတ်ခမ်းနှစ် လွှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဆုပ်ဖြူရော်ကြီး ဖြစ်လာ၏ ။

“စ... စ... စိုးကြီး”

စိုးကြီးကို မဝံ့မရဲလေး ခေါ်မိသည်။ စိုးကြီးက တစ်ချက်ကြည့်၍

“ဘာလဲ”

“မ... မ... မင်းပြော... သ... သ... သလို... အ... အဲဒီ လောက်အမှု တွေ ... များ ... များ
နိုင်လို့လားဟင်”

“ဒီထက်တောင်များ ဦးမယ်၊ ဒါတောင် ငါမှတ်မိသလောက်ပြောတာ”

“ဒါ... ဒါဆို အဲဒီ ကောင်မလေးကို ငါသွားပြန်ထားလိုက်မယ်လေ”

စိုးကြီးက သူ့စကားကြားတော့ စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း

“မင်းက လူမှ တကယ့်လူပဲကွာ၊ မင်းအခုချိန် သွားပြန်ထားလို့ရမလားကွ၊ သူ
ကားတိုက်တဲ့နေရာမှာ အခုလောက်ဆို သက်ဆိုင်ရာက လူတွေ ခြေချင်းလိမ်နေပြီ”

“ဒ... ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

“ငါလည်း အခုလောလောဆယ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါနဲ့
ကောင်မလေးရော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိလဲ”

ထိုတော့မှ သူလည်း ကောင်မလေးကို သတိရသွားကာ

“ဟာ... သူ့... သူ့ကို ငါ ဒီ... ဒီအတိုင်းထားခဲ့တာ၊ ပြဿ နာပဲ၊
အိမ်ကိုအမြန်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

“မင်းက ဘယ်လိုထားခဲ့လို့လဲ”

ဇော်မောင်က သူထားခဲ့တဲ့ပုံစံကို ပြောပြလိုက်သည်။ စိုးကြီးက သူနုဖူး
သူရိုက်လိုက်ကာ

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ စောစောက ပြောပါတော့လား။ အအေးပတ်ပြီး
သေသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါလည်း ပြောပြမလို့ပဲ၊ မင်းပဲ ပုဒ်မတွေ ရွတ်ပြနေတာနဲ့ ငါလည်းမေ့သွားတာ”

စိုးကြီးနဲ့ဇော်မောင် စကားပြောရင်း သုတ်ခြေတင်ကြသည်။

လမ်းလျှောက်နေရင်းနှင့် ဇော်မောင်က

“မင်းညီမကို အဝတ်အစားလဲပေးဖို့ အကူအညီတောင်းပေးကွာ”

“မင်း ကတော့ ငါတို့မောင်နှမကို အလုပ်ပေးနေပြီ”

“လုပ်ပါ စိုးကြီးရာ၊ မင်း ငါ့ကိုမကူညီဘူးလား”

စိုးကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်၍

“အခုအခြေအနေရောက်မှတော့ လုပ်ပေးရတော့မှာ ပေါ့ ကွာ”

ဟုပြော၍ သူ့အိမ်ဘက်သို့ လမ်းခွဲထွက်သွားလိုက်၏ ။ ဇော်မောင် အိမ်သို့ အရင်ပြန်နှင့် သည်။ သူ အိမ်ရောက်ပြီး မကြာခင်စိုးကြီးတို့မောင်နှမ ရောက်လာ၏ ။ လက်ထဲမှာ လည်း ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးနှင့် အဝတ်အစားအချို့ ပါလာသည်။

ထို့နောက် စိုးကြီးညီမက ကောင်မလေးကို အခန်းထဲ ဝင်ပြီး အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲပေးသည်။ ခဏကြာတော့ စိုးကြီးညီမ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့၏ ။

“ကောင်မလေးက ကိုယ်တွေ ပူနေတယ် ကိုဇော်မောင်၊ အအေးပတ်ပြီး ဖျားနေတာလားမသိဘူး”

“ဟုတ်လား”

ဇော်မောင်က ကမန်းကတန်းမေးလိုက်၏ ။ စိုးကြီးညီမ အေမီက

“ဟုတ်တယ်... ပြီးတော့ ပါးစပ်ကလည်း ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေတယ်”

“ဘာတွေ ပြောလဲ”

“ဘာတွေ ပြောနေလဲ သမီးလည်းမသိဘူး”

စိုးကြီးညီမ အေမီက ထိုသို့ပြောပြီး သူတို့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သူတို့စကားပိုင်းလေးသည် အတွေ့ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်သက်နေကြ၏ ။ အားလုံးသော ရင်ထဲမှာ

ထိုကောင်မလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတည်းအောက်မှာ သာ ရှိကြသည်။
အားလုံးထဲမှာ ဇော်မောင်က အဆိုးဆုံးပင်။

“မင်းတို့တွေ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူမှမပြောကြပါနဲ့ကွာနော်”

စိုးကြီးတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်က ချက်ချင်း ပင် ကတိပြန်ပေးသည်။

“စိတ်ချပါ”

“သမီး ကတိပေးပါတယ်”

ဇော်မောင် ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ခဏနေတော့ စိုးကြီးတို့မောင်နှမ
ထပြန်ဖို့လုပ်သည်။

“ပြန်လိုက်ဦးမယ် သူငယ်ချင်း၊ သိပ်ကြာသွားရင် အိမ်က
ဓာတ်ပေါက်သွားလိမ့်မယ်၊ ငါက အေ့ကို ခရေပန်းကောက်ပေးမယ်ဆိုပြီး လိမ်ခေါ်လာတာ”

ဇော်မောင်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏ ။ စိုးကြီးတို့မောင်နှမ ပြန်သွားသည်။

ဇော်မောင် အခန်းဝမှာ ရပ်၍ ကောင်မလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်မလေးက လောကကြီးကို အပူအပင်ကင်းစွာ နှင့် အိပ်မောကျနေ၏ ။ လွန်ခဲ့သော
အချိန်ကာလတွေက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ သူနဲ့ဘာမှမဆိုင်သလို။

ဇော်မောင် သက်ပြင်းချကာ အခန်းတံခါးလေးကို ပိတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ခန်းကခုံလေးမှာ လှဲ၍ အိပ်ချလိုက်ပါတော့၏ ။ ဒီညတော့ ဒီမှာ
စံမြန်းရမည် ။ နောက်နေ့ညတွေတော့ ဘယ်လိုလာဦးမယ်မသိ။ ထို့နောက်
စိတ်မောလူမောနှင့် မို့ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားပါတော့သည်။

အိပ်ပျော်သွားတော့ အိပ်မက် မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ကို ရဲတွေ လိုက်ဖမ်းကာနေ၏ ။

အခန်း(၃)

“မင်းက မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ကျွဲရိုင်းဘူးကိုသွားကန်တော့ အလုပ်တွေ ရှုပ်ကုန်တာပေါ့ကွ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ စိုးကြီးက အိမ်ကို ရောက်ချလာ၏။ ကောင်မလေးရဲ့ အခြေအနေကိုလာကြည့်ရင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောရန် ဖြစ်သည်။ မနေ့ကလောလော လောလောနဲ့မို့ စကားအေးဆေးမပြောလိုက်ရသော ကြောင့် ဒီမနက်ကျမှ စိုးကြီးက သူ့လုပ်ရက်တွေ ကို တစ်ခုချင်းထောက်ပြကာဝေဖန်သည်။

ဇော်မောင်က စိုးကြီးဝယ်လာပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို မတ်ခွက်ထဲထည့်ကာ သောက်ရင်း နားထောင်ရ၏။ စိုးကြီးက ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာလိုက်ရင်း အငွေ့တွေ ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ...

“တကယ်တမ်း ဖြစ်သင့်တာက ၁၉၉ကိုအကြောင်းကြားသင့်တာ”

“ငါလည်း စဉ်းစားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါလုပ်လိုက်လို့ ဖြစ်သွားတာကို ငါ့ကိုပါအမှု ပတ်...”

“ဒီးပဲ...မင်းလုပ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ၁၉၉ကသိမှာ လား”

“သူတို့မသိပေမယ့် ကောင်မလေးက သိမှာ ပေါ့ကွ”

စိုးကြီးတစ်ချက်တော့ ငြိမ်သွားသည်။ သူလည်း ဒီထက်ပိုပြီးမစဉ်းစားတတ်တော့။ ခဏကြာတော့မှ ခေါင်းတစ်ချက်ကုတ်လိုက်ကာ

“အေးလေ... ဖြစ်ပြီးတာတွေ လည်းပြီးပြီပဲ၊ဒါနဲ့ ကောင်မလေး အခြေအနေရော ဘယ်လိုလဲ”

“သတိတော့ မရသေးဘူးကွ”

“အသက်ရော ရှူလား”

“ဟာ... အသက်မရှူရင် သေသွားမှာ ပေါ့”

“ငါကလည်း သေမှာ စိုးလို့ မေးနေတာပေါ့”

“ခုနက မင်းမလာခင်ငါ ဝင်ကြည့်လိုက်သေးတယ်၊ သူ့ပုံစံက နှစ် နှစ် ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံမျိုး ပဲကွ၊ အသက်လည်း ကောင်းကောင်းရှူတယ်”

စိုးကြီးက ခေါင်းကို သုံးလေးခါလောက်ညှိတ်သည်။ ပြီးတော့မှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ

“ဒါဆိုရင်တော့ အချိန်တန်ရင် သူပြန်သတိရလာမှာ ပါ”

“သေချာလား သူငယ်ချင်း”

“ငါကလည်း ဆရာဝန်မဟုတ်တော့ ဒီလောက်ပဲပြောတတ်တယ်လေ”

ဆရာဝန်လို့ဇော်မောင်က တစ်ချက်သတိရလိုက်တာ

“ငါ... ငါတို့ ဆရာဝန်ပြုကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

စိုးကြီးက ထိုစကားဆုံးတော့ ဇော်မောင်ထိပ်ကို တစ်ချက်ခေါက်လိုက်ကာ

“ငတုံး... ငအ... မင်းက အခုထိတောင်တုံးနေတဲ့ကောင်၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရင် ဒီကောင်မလေး မင်းအိမ်မှာ ရောက်နေတာ အားလုံးသိသွားမှာ ပေါ့ကွ အရူးရဲ့ ”

ဇော်မောင် ဇက်ကလေးပုကာ ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် လေသံလေးနှင့် ‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟုဆိုလိုက်၏ ။ စိုးကြီးက လေကိုလတ်စမသတ်သေးဘဲ ဆက်ပြောသည်။

“မင်းလိုကောင်မျိုး အဲဒီ လောက်တုံးလို့ ဒီလိုကိစ္စမျိုး တွေ ဖြစ်လာတာ၊ ဘယ်နဲ့ကွာ... ရှိတဲ့အလုပ်လေးတောင် တစ်ရက် မဆင်းလိုက်ရဘူး၊ ပြုတ်သွားရတဲ့အထဲလူ တစ်ယောက် ပါ အဖတ်တင်နေပြန်တယ်”

ဇော်မောင် မျက်နှာလေးအိုသွားသည်။ စိုးကြီးပြောတာဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ သူ့ဘဝကဒီရက်ပိုင်းအတွင်း : တော် တော် ကံဆိုးလှ၏ ။ ရတဲ့အလုပ်လည်း ပြု

တ်သွားသည်။ ပြုတ်တာမှ အဆန်းတကြယ် ပြုတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏ ။ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ ပစ္စည်းဂိုဒေါင်တစ်ခုမှာ ညစောင့် (သူတို့အခေါ်လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်း) အလုပ်ခေါ်၍ သူသွားလျှောက်၏ ။ ကံကောင်းထောက်မစွာ အင်တာဗျူး ဖြေတော့ သူ့အောင်ပြီး အလုပ်ရသည်။ သို့သော် သူ အလုပ်မဝင်ခင် တစ်ရက်အလို ညမှာပဲ ထိုဂိုဒေါင်ကို သူခိုးဖောက်ခံရလေသည်။ ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်သည် တော် တော် ဒေါသ ဖြစ်သွားသည်ဆို၏ ။ သူခိုးကလည်း အဟောင်းနှင့် အသစ်လဲလှယ်မှု လုပ်စဉ် လစ်ဟာသွားသော အဲဒီ တစ်ညလေးမှာပဲ ဝင်ဖောက်သွားခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့် သို့လော သို့လော တွေ့စရာတွေ ပေါ်သွားသည်။ အစောင့်အသစ် ဖြစ်သော သူ့ပယောဂကြောင့် လား၊ ဒါမှမဟုတ် အစောင့်အဟောင်း၏ လက်ထောက်ချမှု ကြောင့် လား။

ထို့ကြောင့် ညစောင့်အဟောင်းကို တရားစွဲသည်။ ညစောင့် အသစ် ဖြစ်သည့် သူ့ကိုမသင်္ကာမှု နှင့် အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် သူသည် အလုပ်မဆင်းလိုက်ရဘဲနှင့် အလုပ်ပြုတ်သွားသော ခပ်ဆန်းဆန်း ဝန်ထမ်းလေး တစ်ယောက် သာ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အလုပ်ပြုတ်ပြီး ပြန်လာတော့ အိမ်ကိုမပြန်သေးဘဲ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေမိ၏ ။ ခဏနေတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလည်း ထိုင်ချင်စိတ်မရှိတော့တာနဲ့ ရောက်ရာပေါက်ရာ လမ်းလျှောက်ရင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက် တည်း ငေါင်စင်းစင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်လာစဉ် မြို့ ထဲသွားပြီး အလုပ်သစ်လေး ရလိုရငြားရှာကြည့်ဖို့ အကြံရလာသည်။

ထို့ကြောင့် ကားမှတ်တိုင်သို့ လာခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုနေ့ကမြို့ ထဲသွားမည့် ကား တစ်စီးမှမလာ။ နောက်ဆုံးတော့ မှောင့်ရီလည်းပျိုး ပြီ ဖြစ်၍ အိမ်ပြန်ဖို့ မှတ်တိုင်မှ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင် မိုးရွာလာသည်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်း၊ နောက်တော့ သဲကြီးမဲကြီး။

‘ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လိုရွာ’ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း သူ့ဘဝက အဲဒီ လောက်တောင် ကံဆိုးသွားပြီလား။

မချီတင်ကံနှင့် အစိုးမရသော ရာသီဥတုကို ဒေါသထွက်ရင်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင် သူ့ဘာသာသူနေသည့် ကျွဲရိုင်းဘူးကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏ ။

ကံဆိုးမှု သည် သူ့ထံသို့ တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်၊ အဖော်အပေါင်းနှင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ သူ သတိမထားမိလိုက်။

ဘောလုံးတောင် ဖြောင့်အောင်မကန်တတ်သော သူ့ခြေထောက်က ဘာမဟုတ်သည့် ကျွဲရိုင်းဘူးကိုမှ ထိချက်မှန်မှန် ကန်မိသွားသည်။ ခါတိုင်းအချိန်ကန်ဆို ထိပင် ထိလိမ့်မည် မဟုတ်။

ထိုကျွဲရိုင်းဘူးသည် သူ၏ ထိချက်မှန်လှသော ကန်ချက်ကြောင့် အရှိန်နှင့် လွတ်ထွက်သွားသော ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ ကားတစ်စီးဆီသို့ ။

ဤသို့ဖြင့် ဒီလို ဖြစ်ခဲ့ရတာ သာ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဇော်မောင်က သူ့ဘာသာသူတွေ့ ရင်း သူ့ဘာသာသူသက်မချ၏ ။ စိုးကြီးက ဇော်မောင်အကြောင်းကို သိပြီးသားဆိုတော့ ဘာမှမမေးတော့ပါ။ ခဏနေတော့ စိုးကြီး ပြန်ဖို့လုပ်သည်။

“ငါသွားမယ် ဟေ့ကောင်၊ ကောင်မလေး နိုးလာရင်သာ ငါ့ကိုအကြောင်းကြားလိုက်”

သူ ပါးစပ်ကမဖြော့ဘဲ ဒေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏ ။ စိုးကြီးက အိမ်ပေါက်ဝရောက်မှတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“မင်းမှာ သုံးဖို့ ပိုက်ဆံရှိရဲ့ လား”

ဇော်မောင် ဘာမှမပြော၊ အသာငြိမ်ကာနေသည်။ မပြောတာထက် မပြောချင်တာဆိုလျှင် ပိုမှန်မည် ။ စိုးကြီးတို့လည်း ပြေလည်လှသည်မဟုတ်၊ စိုးကြီး

တစ်ယောက် တည်း လစာနှင့် တစ်အိမ်လုံး လည်ပတ်နေရတာ ဖြစ်သည်။ စိုးကြီးညီမလေးက အပ်ချပ်ဆိုင် တစ်ခုမှ အထည်တွေ ကိုယူ၍ လက်ချပ်လိုက်ပေးရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ရ၏ ။

စိုးကြီးက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ထောင်တန်ငါးရွက်ကို ထုတ်ပြီးပေးသည်။ သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ စိုးကြီးက သူ့ဘေးနားမှာ ပိုက်ဆံကိုချလိုက်ပြီး

“ယူထား၊ ရှေ့လျှောက် ဘာ ဖြစ်မယ်မသိသေးဘူး၊ မင်းမှာ လည်း ရေခန်းနေပြီဆိုတာ ငါသိတယ်”

မတတ်သာသည့်အဆုံးပိုက်ဆံကိုယူ၍ အိတ်ထဲထည့်လိုက်ရ၏ ။

“ငါနောက်တော့ ပြန်ပေးမယ်ကွာ”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါက ပြောစရာမှ မလိုတာ”

စိုးကြီးပြန်ထွက်သွား၏ ။ သူ တစ်ယောက် သာ အတွေ့ပေါင်းစုံနှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

...

ကျိုး ကျိုး ... ကြပ်... ကြပ် အသံကိုကြားရ၏ ။ အခန်းထဲမှ ဖြစ်ကြောင်း ဇော်မောင်သိလိုက်ချိန်တွင် ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ထို့နောက် တအင်းအင်း ညည်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလာရလေသည်။

သေချာပြီ၊ ကောင်မလေးသတိရလာပြီ။

ဇော်မောင် ထိုင်ရာမှ အသာထလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြေဖော့နင်းသွားကာ အခန်းတံခါးဝသို့ ချည်းကပ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် တံခါးကြားမှ အထဲကိုချောင်းကြည့်လိုက်တော့ အခန်းထဲမှာ အပေါက်ကြိုအပေါက်ကြားက ထိုးကျနေသော အလင်းရောင် တချို့ ကြောင့် အခန်းသည် မှိန်မှိန်လေး လင်းကာနေသည်။ ကောင်မလေး ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်နှစ် ချက် လူးလှိမ့်သွားပြီးငြိမ်ကာ သွား၏ ။ ဇော်မောင်

ကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး မျက်နှာပေါ်တွင် နှာတံတစ်ဖက် တစ်ချက်၌ တလက်လက်တောက်ပနေသော အရာနှစ် ခုကို တွေ့လိုက်ရ၍ သူမမျက်စိဖွင့်လိုက်ပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။

ကောင်မလေးနိုးသွားပြီ။

ငါဘာလုပ်ရမလဲ။

ဇော်မောင်ရင်ထဲမှာ အတွေ့ :တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာသွား၏ ။

ဒီအချိန်မှာ အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်သွားရင်ကောင်းမလား၊ ဒါလည်း မဖြစ်သေး။ အခုမှ သတိရလာခါစဆိုတော့ သူ့မျက်နှာကြီးရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရရင် လန့်ပြီး ပြန်မေ့သွားရင်ဒုက္ခ။ ဇော်မောင် ထိုနေရာမှ တင်ရပ်ပြီး ဆက်လက်အကဲခတ်နေလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက ဖြည်းဖြည်းချင်း ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းသလို ကျီးကန်းတောင်းမှော က်ကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးများ နဲ့ ဖြစ်နေ၏ ။ ခဏကြာတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြုံထားတဲ့ စောင်ကို အသာခွာချလိုက်ပြီး သူ့အဝတ်အစားများ ကို ကြည့်လိုက်၏ ။ ထို့နောက်လန့်သွားသော အမူအရာနှင့် ဝန်းခနဲ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။ သူမကိုယ်ပေါ်တွင် သူမနဲ့မရင်းနှီးသော အဝတ်အစားများ က နေရာယူထား၍ တော် တော် လည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားပုံရ၏ ။

ဇော်မောင် ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ရုတ်တရက် သူမ ထအော်လိုက်ရင်တော့ ဒုက္ခပဲဟု စိတ်ထဲမှာ တွေ့ :နေမိ၏ ။ စိုးကြီးတို့မောင်နှမကို ပြေးခေါ်ရင်ကောင်းမလား။ သို့သော် သူသွားခေါ်နေချိန်တွင် ကောင်မလေး ထွက်ပြေးရင်လည်း ဒုက္ခ။

ကောင်မလေးသည် အခန်းတံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇော်မောင် ချောင်းကြည့်နေရာမှ အနောက်ဘက်သို့ ခွာမိလျက်သား ဖြစ်ကာသွား၏ ။ ကောင်မလေး အခန်းတံခါးဝဆီသို့ လျှောက်လာသည့် ခြေသံများ ကြားရ၏ ။ ဇော်မောင် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ပျာယာခတ်သွားလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ကြံရာမရသည့်အဆုံး ဘုရားစင် ထောင့်ကခုန်မှာ အသာလေးပြေး၍ ထိုင်လိုက်ပါ၏ ။

“ဂဠီ”

တံခါးပတ္တာသံသည် ခြောက်ကပ်ကပ်မြည် ကာသွားသည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး အချိန်တော် တော် ကြာသည်အထိ သူမထွက်မလာသေး။ စတင်မြင်တွေ့လိုက်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို အခန်းထဲမှ စူးစမ်းနေပုံရသည်။ သူမ၏ ထင်တိုင်းအောက်နားစလေးကိုတော့ တံခါးအပြင်သို့ တစ်စွန်းတစ် ထွက်နေတာကို ဇော်မောင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏ ။

သူမထွက်လာပြီး သူ့ကိုမြင်သွားရင် ဘာလုပ်မလဲ။

ပြီးတော့ သူမက အကျိုး အကြောင်းမေးရင် ဘာပြောရမလဲ။

အရင်တုန်းက သူပြောပြရန်ကြံစည်ထားသော အတွေ့အကြုံအစည်သည် ခေါင်းထဲတွင် ကမောက်ကမ ဖြစ်ကာ အခုချိန်ကျမှ ထိုသို့ရှင်းပြရင် လက်ခံပါ့မလား ဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြီးက ဘယ်ကဝင်လာမှန်းမသိ ဝင်ရောက်လာ၏ ။

“အမေ့”

အတွေ့များ သည် ခေါင်းထဲမှ ဝန်းခနဲထွက်လာပြီး သူ့ကို ကြက်သေကြီးသေပြီး ကြည့်နေသော ကောင်မလေးသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏ ။ ကောင်မလေးက အခန်းပြင်သို့အထွက် သူ့ကိုတွေ့ပြီး အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်မှန်းဇော်မောင် သိသည်။ ကောင်မလေးက သူမသိသော ပတ်ဝန်းကျင်အသစ် ၊ သူမရင်းနှီးသော ယောက်ျား တစ်ယောက် တို့ကြောင့် တော် တော် လေး သွေးပျက်ချောက်ချားနေတာ မျက်နှာအမူအရာကတစ်ဆင့် ဇော်မောင်သိလိုက်လေသည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ သူပါလိုက်ပြီး သွေးပျက်နေလို့မ ဖြစ်။ အခြေအနေကို အဆိုးဆုံးသို့တွန်းပို့လိုက်သလို ဖြစ်သွားမည် ဆိုတာ သူ သဘော ပေါက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု များ ကို ခဏဘေးဖယ်၍ နှစ် လိုဖွယ်အကောင်းဆုံး တစ်ချက်ပြု ပြလိုက်ကာ

“မင်း နီးလာပြီလား”

ကောင်မလေးက အင်းလည်းမလုပ်၊ အဲလည်း မလုပ်၊ ခေါင်းလည်း မညိတ်ဘဲ
သူ့ကို ဂူကြီး ကြည့်နေသည်။ သူ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြောရင်း ကောင်မလေး အသိစိတ်ကို
လှုပ်နှိုးရ၏ ။

“မင်းနိုးလာပြီလား၊ မင်းနိုးလာတဲ့အထိ ငါ ဒီမှာ ထိုင်စောင့်နေတာ”

ကောင်မလေး မျက်ဝန်းများ တစ်ချက်အသက်ဝင်သွားသည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်၍

“ကျွန်မ ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ငါ့အိမ်ကိုပါ”

ကောင်မလေးက သူ့အိမ်၏ ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို
တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘုရားပန်းမလဲတာ ကြာပြီ ဖြစ်သော ဘုရားစင်၊
သူထိုင်နေသော ဘယ်နေရာမှာ မဆို ဝယ်၍ ရသော ခွေးခြေမကျ ကုလားထိုင်မကျ
ထိုင်ခုံတစ်လုံး၊ အပေါ်တွင် ဖုန်မှုန့်များ နှင့် အိမ်မြှောင်ချီးများ မကျရန် မျက်နှာကြက်လို
သဘောမျိုး အသုံးပြုထားသော ညိုညစ်ညစ်ပလတ်စတစ်တာလပတ်၊ ကြမ်းပြင်တွင်
ခင်းထားသော တစ်ချပ်တည်းသော သင်းဖြူ ဖျာအဟောင်း။

ကောင်မလေး သူ့ထံသို့ မျက်ဝန်းတွေ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကောင်မလေး၏
အကြည့်စူးစူးကြောင့် တံတွေ :တစ်ချက်ကို ဘယ်သူမျှမခိုင်းပါဘဲနှင့် အလုံးလိုက်မျှ ချလိုက်မိ၏
။

“ဂလု”

“ဒါနဲ့ ကျွန်မက ဒီလိုဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

“ဗျာ”

“ကျွန်မက ရှင့်အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက်နေတာလဲလို့”

ကောင်မလေး လေသံကို ပြဿ နာရှာမည့် လေသံမျိုး တော့ မဟုတ်။

သူသိချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရိုးရိုးသားသား မေးလိုက်သည့်ပုံစံမျိုး ။ ဇော်မောင့်ရင်ထဲမှာ နည်းနည်း တော့ စိတ်အေးကာ သွား၏ ။

“မင်း ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်ပြီး ကားထဲမှာ သတိလစ်နေတာ တွေ
လို့ငါခေါ်လာတာပါ။ ငါလည်းရုတ်တရက်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိဘူး၊
ဘယ်ကိုအကြောင်းကြားရမှန်းလည်း မသိဘူး၊ အဲဒါနဲ့ မင်းကို ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ရင် တစ်ခုခု
ဖြစ်သွားမှာ စိုးတာနဲ့ ငါ့အိမ်ကို ခေါ်လာမိတာ”

ဇော်မောင့် ပါးစပ်ထဲမှာ ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသော စကားများ သည်
မရည်ရွယ်ပါဘဲနှင့် အဖြီးအမောက်တည့်စွာ ပြောထွက်သွားသည်။ ကောင်မလေးက
တစ်ချက်တွေ ဝေကာသွား၏ ။ ပြီးတော့ ခဏလောက်ငြိမ်နေသည်။ နောက်တော့မှ
သက်ပြင်းကို ခပ်မျှင်းမျှင်းလေးချကာ

“ရှင်ပြောတာတွေ က ကျွန်မစဉ်းစားရသမျှ ခပ်ရေး ရေး မှတ်မိပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် ကျွန်မဘယ်ကိုသွားပြီး ဘာတွေ လုပ်ရင်း အဲဒီ လို ဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကိုတော့
စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒါမျိုး က ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ မင်းဒီလောက်စဉ်းစားလို့ ရတာ ပဲ
အခြေအနေကောင်းလှပါပြီ၊ အနားလေးဘာလေး ယူလိုက်ရင် နောက်တော့မှတ်မိလာမှာ ပါ”

ဇော်မောင်သံယောင်လိုက်သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။
သူကြည့်ခဲ့ရဖူးသည့် ရုပ်ရှင်ထဲတွေ ထဲကလို အတိတ်တွေ ဘာတွေ မေ့မသွားတာပဲ
ကံကောင်းလှသည်ဟု သူတွက်လိုက်မိ၏ ။ အခုအခြေအနေကအတိတ်မေ့သွားတာမျိုး
မဟုတ်၊ ကားတိုက်မိလိုက်သော ဒဏ်ကြောင့် အသိစိတ် ခဏလွင့်ပျောက်သွားရသည့်ပုံစံမျိုး ။

“ဒါ...ဒါ...ဒါနဲ့ ဒီအဝတ်အစားတွေ က”

ကောင်မလေးက အခုမှသတိရသွားဟန်နှင့် သူမဝတ်ထားသော
အဝတ်အစားတွေ ကို ကိုင်ရင်းမေးသည်။

ဇော်မောင်က...

“ဒါက ငါ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ညီမလေးလာလဲပေးထားတာပါ”

“ကျွန်မဟာတွေ က ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မင်းအဝတ်အစားတွေ က မိုးရေတွေ စိုနေလို့ လှမ်းထားပေးတယ်”

“မိုးရေတွေ ...ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဖြစ်သွားပြီး

ပါးစပ်ကလည်း ‘မိုးရေတွေ ...မိုးရေတွေ ’ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေတော့သည်။

ကောင်မလေးပုံစံကို ကြည့်ပြီးဇော်မောင် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်

ကောင်မလေးထံအမြန်ချဉ်းကပ်သွားလိုက်တာ

“မင်း...မင်း ဘာ ဖြစ်လို့လဲ၊ စိတ်ထိန်းဦးလေ၊ စိတ်ထိန်း”

ဇော်မောင်အသံကို သူမ မကြားမသိသလိုရှိ၏ ။ သူမ မျက်ဝန်းထဲတွင် မိုးတွေ

ဝုန်းဒိုင်းကျွဲပြား လျှပ်စီးတွေ မြန်းမြန်းကွဲအောင် လက်နေတာတွေ မြင်ယောင်လာသည်။

ပြီးနောက်ရုတ်တရက် မှန်ကွဲသံတစ်ခု။

“ခလွမ်း”

“အား”

သူမ ရုတ်တရက် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ နားနှစ် ဖက်ကို လက်နဲ့ အုပ်ရင်း

အော်ချလိုက်၏ ။ ထို့နောက် ခွေခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ဇော်မောင် အလိုက်သင့် ပြေးဝင်လိုက်သည်။ သူမ အနားယူဖို့လိုအပ်နေပြီ

ဇော်မောင် သဘောပေါက်လိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရာထဲသို့ ပွေ့ချီပြီးပြန်ပို့လိုက်ကာ

စောင်ပြန်ခြုံလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကောင်မလေးရဲ့ အခန်းတံခါးကို သေသေချာချာ အပြင်က သော

ခတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်တံခါးကို ပိတ်၍ စိုးကြီးဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏

။

...

“မင်းကလူပဲ ဇော်မောင်ရာ၊ ဒါမျိုး ဆိုတာက နိုးနိုးချင်းအားရှိတဲ့အစားအစာ အရင်ကျွေးရတယ်ကွ၊ ဥပမာ နွားနို့တို့၊ ကြက်ဥတို့လို ဟာမျိုး ပေါ့၊ မင်းက အဲဒါတွေ အရင်မလုပ်ဘဲ ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ လျှောက်ပြောတော့ ဖြစ်ပြီပေါ့”

ဇော်မောင်ခမျာ စိုးကြီးပြောသမျှ ခံနေရသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့ကျမှ သူ့ခမျာလည်း လူကြီး လုံးလုံးကို ဖြစ်တော့၏ ။

“ငါလည်း မင်းပြောသလိုဘယ်သတိရပါ့မလဲကွာ၊ သူက ရုတ်တရက်ကြီးနိုးလာပြီး ငါ့ကိုရုတ်တရက်ကြီး နိုးလာပြီး ငါ့ကို ရုတ်တရက်ကြီးမေးတော့ ငါလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ပြန်ပြောမိတာပေါ့”

“အဲဒီ တော့ ရုတ်တရက်ကြီး သတိမေ့သွားရော မဟုတ်လား”

“ဒါလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဖြစ်သွားတာပါကွာ”

ဇော်မောင် ငြိမ်ကျသွား၏ ။ ဒီအချိန်မှာ စိုးကြီးက သူ့ကိုးကွယ်ရာ၊ သူ၏ အားကိုးရာ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်။

“မင်းအခု လမ်းထိပ်က ခိုင်ဇော်သန့်တို့ဆိုင်မှာ နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥနှစ် လုံးသွားဝယ်”

“မင်းစားမလို့လားဟင်”

“ဟာ...ဒီကောင်၊ မင်းဟာမလေးအတွက် ပြောနေတာ၊ ပြောနေတာ”

စိုးကြီး ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ဇော်မောင့်ဖင်ကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်၏ ။ ဇော်မောင် ထိုတော့မှ ပြေးထွက်သွားသည်။

“တကယ့်လူကွာ၊ လူ...လူ၊ လူတာမှ ခူဝေဝေမြည် အောင်ခူတဲ့ လူ”

စိုးကြီး ဇော်မောင်ကို ကြည့်ကာ ပွစိပွစိလုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇော်မောင်
ခိုင်ဇော်သန့် တို့ဆိုင်ရောက်တော့ ကောင်တာကိုလှမ်းသွားလိုက်သည်။ ခိုင်ဇော်သန့်က သူ့ရဲ့
ပွနေတဲ့နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွ ရှုံ့ပွလုပ်ရင်း ဇော်မောင်ကို မေးငေါ့ပြန်၏ ။

“နွားနို့တစ်လုံး ကြက်ဥနှစ် ခွက်”

“အေး...အေး ...နွားနို့တစ်လုံး ကြက်ဥ နှစ် ...အာ...မင်းဟာကပြောင်းပြန်ကြီး
ဖြစ်နေပြီ၊ နွားနို့တစ်ခွက်ကြက်ဥနှစ် လုံး လုပ်စမ်းပါ”

“အေးဗျာ...ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

ခိုင်ဇော်သန့်က ဆိုင်နောက်ဘက်သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဇော်မောင်ကို မျက်မှောင်ကြွတ်၍ တစ်ချက်ကြည့်ကာ

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက နွားနို့တွေ ကြက်ဥတွေ မှာ ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟ... စားဖို့သောက်ဖို့ ပေါ့ဗျ”

ခိုင်ဇော်သန့်က ငါးခုပြုံး ကြီး တစ်ချက်ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဟဲ ...ဟဲ ကေအိတော့ ကေအိပဲနော်”

ဇော်မောင်က မလုံမလဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၍

“ဘာလဲဗျ ခင်ဗျားက”

“ဪ...ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ လူပျိုတွေ နွားနို့နဲ့
ကြက်ဥသောက်တယ်ဆိုတော့ ...ဟဲ...ဟဲ”

ဇော်မောင် နည်းနည်း တော့ ကျွဲမြီးတိုကာ သွား၏ ။ ဒီလူကြီးက ဘာပဲတွေ :တွေ
: နာကိစ္စက စတွေ :တတ်တဲ့အကျင့် ရှိ၏ ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုရပ်ကွက်ထဲက ကောင်မလေးတွေ
က နာဇော်သန့် ဟုခေါ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်မောင်က

“ခင်ဗျားလိုများ ထင်နေလား၊ ဒီနေ့ညနေ ဘော်လီဘော ပွဲရှိလို့ အားရှိအောင် စားမလို့ဗျ၊ သိပ်လား”

ခိုင်ဇော်သန့်ဇက်ကလေးပုသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောင်အောင်က ဆိုက္ကားထိုးပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ ဇော်မောင်နဲ့ ခိုင်ဇော်သန့် အငြင်းအခုံလုပ်နေတာတွေ တော့

“မင်းတို့ဟာ ဘာတွေ လဲကွာ၊ နားကိုငြီးနေတာပဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီကောင် နွားနို့နဲ့ကြက်ဥ လာဝယ်လို့ ငါကစနေတာပါ။ ဒါနဲ့ဒီနေ့ ဆိုက္ကားဆွဲကောင်းလား”

အောင်အောင်က ရေခဲခွက်တစ်လုံးကိုယူကာ ရေခဲခွက်ငှဲ့လိုက်ရင်း

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဒီလိုပါပဲ၊ ငါတောင် ငါ့ဦးလေးနောက်လိုက်ပြီး ပန်းရန် အကူလိုက်လုပ်ရင်ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ”

“ဟုတ်လား...ဒေးလီး ဘယ်လောက်လဲ”

“သုံးထောင်လောက်တော့ ပေးမယ် ပြောတယ်”

ဇော်မောင် အောင်အောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အောင်အောင်ပုခုံးကို လက်တို့လိုက်၍

“အောင်အောင် ...ခင်ဗျားဦးလေးဆီမှာ လူဘယ်နှယောက် လိုတာလဲ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲကွ”

“လူလိုရင် ကျွန်တော် လည်း လုပ်ချင်လို့ပေါ့ဗျ”

“ဟ...မင်းက ဟိုနေ့ကပဲ အလုပ်ရသွားပြီ မဟုတ်လား။ ဘာလဲ ...ညစောင့် ဆိုလား”

“အဲဒီ အလုပ်က အဆင်မပြေလို့ပေါ့ဗျ လုပ်စမ်းပါ၊ ရရင် ကျွန်တော် လည်း

လုပ်ချင်တယ်”

“အေးလေ...ငါမေးကြည့်ပေးပါမယ်”

အောင်အောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ကတိပေးသည်။ ထိုအချိန်တွင်
နွားနို့နဲ့ကြက်ဥ ရောက်လာ၍ ခိုင်ဇော်သန့် တို့ဆိုင်မှ ဇော်မောင် ပြန်ထွက်သွားခဲ့တော့၏ ။

အပြန်တွင် စိုးကြီးတို့မောင်နှမကိုခေါ်၍ သူ့အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

...

အခန်း(၄)

သူတို့ရောက်တော့ ကောင်မလေးက သတိမရသေး။ ခဏကြာတော့မှ သတိရလာသည်။ အေမီက ကောင်မလေးနားသွားပြီး ဖေးမလိုက်သည်။ ဇော်မောင်နဲ့ စိုးကြီးက အခန်းတံခါးဝကနေ သူမတို့ကိုကြည့်နေ၏။ ကောင်မလေး အေမီကို ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ကြည့်နေသည်။ စိုးကြီးကိုလည်း စူးစမ်းသလို ကြည့်၏။

“သူတို့နှစ်ယောက်က ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ညီမပါ။ မင်းကိုအဝတ်အစားလဲပေးထားတယ် ပြောတာသူပေါ့”

ကောင်မလေးက အေမီကို ကြည့်၏။ အေမီက ပြုံး ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

“အစ်မ သက်သာသွားပြီလား၊ အစ်မနိုးလာရင် စားဖို့သမီးစားစရာတွေ ဝယ်လာတယ်၊ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီးရင် စားလိုက်ပါလားအစ်မ၊ အဲဒါမှလည်း အစ်မလည်း အားရှိသွားမှာ ”

ကောင်မလေးက အေမီစကားကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းကို ခပ်ယုံယုံ ညိတ်ကာပြ၏။ ထို့နောက် အသာထရပ်လိုက်ကာ အခန်းပြင်ကိုထွက်ဖို့လုပ်သည်။ အေမီက သူမလက်မောင်းလေးကို ဖေးမကာ ပါလာ၏။

စိုးကြီးက ဇော်မောင်ကို လက်တို့လိုက်သည်။ ဇော်မောင် နွားနို့နဲ့ကြက်ဥကိုကိုင်၍ မီးဖိုထဲဝင်သွား၏။ ထို့နောက်နွားနို့ကို ဖန်ခွက်တစ်လုံးထဲထည့်၍ ကြက်ဥကိုအခွံခွာပြီး ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပြီး ယူလာသည်။

ခဏကြာတော့ အေမီရောက်လာသည်။ ကောင်မလေးသွားတိုက်ဖို့ သွားပွတ်တံတစ်ချောင်း ပြေးဝယ်၏။ ထို့နောက်သွားတိုက်တံတွင် သွားတိုက်ဆေးပါထည့်ကာ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။

စိုးကြီးနဲ့ဇော်မောင်က အိမ်ရှေ့ဖျာပေါ်တွင် ဘာစကားမှမပြော ဖြစ်ဘဲငူငူကြီးထိုင်နေကြသည်။ ခဏကြာတော့ အိမ်နောက်ဖေးခန်းမှ အေမီနဲ့ကောင်မလေး

ထွက်လာပြီး ဇော်မောင်တို့နားမှာ လာထိုင်သည်။

အဓိက နွားနို့ခွက်နှင့် ကြက်ဥပန်းကန်ကို ကောင်မလေးဘက်တိုးပေးလိုက်ရင်း

“အစ်မ စားနော်၊ အားမနာနဲ့၊ မနေ့ညကတည်းကဆိုတော့ ဗိုက်ဆာနေမှာ ပေါ့”

ကောင်မလေးက နွားနို့ကို တစ်ဝက်လောက်အထိ တစ်ခါတည်းသောက်ချလိုက်၏ ။ ထို့ကြောင့်ကြက်ဥကို တစ်ဝက်လောက် ကိုက်လိုက်သည်။

“ကောင်းလား အစ်မ”

အဓိကမေးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြု၍

“အင်း...ကောင်းတယ်”

ကောင်မလေးခမျာတော် တော် ဗိုက်ဆာနေပုံရသည်။ ခဏလေးအတွင်းပင် နွားနို့နှင့် ကြက်ဥသည် ကုန်ကာသွား၏ ။

ဇော်မောင်သည် ထိုအချင်းအရာကိုကြည့်၍

“ထပ်ယူဦးမလား၊ ငါသွားဝယ်လိုက်မယ်လေ”

ကောင်မလေးက လက်ကာပြုပြီး

“ရတယ်...တော် ပြီ၊ ကျွန်မ ဗိုက်ပြည့် သွားပါပြီ”

“အားနာလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတကယ်ဗိုက်ပြည့်သွားတာပါ”

“ဪ”

ထို့နောက်စကားပိုင်းလေးသည် ခဏတိတ်ဆိတ်သွား၏ ။ ပြီးတော့မှ ဇော်မောင်က

“သူနာမည် အေမီတို၊ ဒါကငါ့သူငယ်ချင်း စိုးကြီး”

ကောင်မလေးက အသိအမှတ်ပြုသည့် အနေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

အေမီက တစ်ချက်ပြုံး လိုက်၍

“အစ်မ နာမည် ရောဘယ်လိုခေါ်လဲ”

ကောင်မလေးက တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီးမှ

“ဘုန်းသက်နွေပါ”

“နာမည် လေးက လှလိုက်တာနော်၊ ရုပ်နဲ့ နာမည် နဲ့လိုက်တယ်...ဟီး...ဟီး”

“ညီမနာမည် လည်း လှတာပါပဲ”

အေမီက လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်လိုက်သည်။ ခဏချင်းပင် သူတို့နှစ် ယောက်က ခင်မင်ကာသွား၏ ။ အေမီက ဘုန်းသက်နွေရဲ့ လက်မောင်းလေးကိုကိုင်၍

“စစရောက်လာတဲ့အချိန်ကဆို အေမီတော် တော် စိတ်ပူသွားတာ သိလား၊ အစ်မကိုသေပြီလို့ထင်လိုက်တာ”

“ဟာ...ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

စိုးကြီးက ဝင်ဟန့်၏ ။ ဘုန်းသက်နွေက ပြုံး ရံလေးသာ ပြုံး နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပြောတာပဲ အစ်ကိုကလည်း၊ ဒီအစ်မက တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ရွဲနေတာကို၊ ပြီးတော့နှိုးလို့လည်းမရ ဘာမရနဲ့”

“နင် တော် တော့ လို့ပြောနေတယ်၊ ဟိုမှာ နေကောင်းခါစပဲရှိသေးတဲ့ဟာကို”

“ရပါတယ် ကိုစိုးကြီးရယ်၊ ပြောပါစေ”

“သူက ဒီလိုပဲ ကလေးလိုပဲ၊ ပါးစပ်ထဲရှိရာလျှောက်ပြောတာ”

“ရပါတယ်”

ဘုန်းသက်ဇွဲက ထိုသို့ပြောရင်း အေမီဘက်သို့ လှည့်ကာ ကြည့်သည်။

ထို့နောက်

“ဒါနဲ့ အေမီတို့က ဒီရပ်ကွက်ကပဲလား”

“ဟုတ်တယ်လေ မမ၊ ဟိုဘက် လေးအိမ်ကျော်က အေမီတို့အိမ်ပေါ့၊

မမအားရင်လာလည်လေ၊ အဲ...လာမလည်နဲ့၊ မမ လာလည်လို့မရဘူး”

“ဟင်...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ မမဒီအိမ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ မမ အေမီတို့အိမ်လာလည်ရင် လူတွေ သိကုန်မှာ ပေါ့”

ထိုစကားကြားတော့ဘုန်းသက်ဇွဲက စိုးကြီးနဲ့ ဇော်မောင်ကိုကြည့်သည်။
ဇော်မောင်က လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍

“ဟုတ်တယ် ဘုန်းသက်ဇွဲ၊ ငါတို့အိမ်မှာ နင်ရှိနေတာ ဘယ်သူမှသိဘူး၊
သိတဲ့လူဆိုလို့ သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပဲ ရှိတယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ဒီအိမ်မှာ ငါ တစ်ယောက် တည်းနေတာ၊ တော် ကြာ
မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ သိသွားရင်ရပ်ကွက်က တစ်မျိုး ထင်လိမ့်မယ်၊
အဲဒါကလည်းနှင့်အတွက်ပြောတာပါ၊ ပြီးတော့နှင့်ကိုငါကကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ
ခေါ်လာတာဆိုတော့ မလိုအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ တက်မလာအောင် ဖုံးထားလိုက်တဲ့
သဘောလည်း ပါ ပါတယ်”

ဘုန်းသက်ဇွဲ ဘာမှပြန်မပြောပါ။ အသာငြိမ်နေမိသည်။ ခဏနေတော့မှ
“ဒါလည်းဟုတ်တာပဲလေ” ဟု ညည်းသလိုလိုပြောလိုက်၏ ။

“ဒါနဲ့ ငါ့ညီမက ဘယ်မှာ နေတာလဲ”

စိုးကြီးက ရုတ်တရက်ထမေးလိုက်၏ ။ ဘုန်းသက်ဇွဲကဖြေသင့် မဖြေသင့်

စဉ်းစားနေပုံရ၏ ။ ဇော်မောင်က ဘုန်းသက်ဇွေအမှုအရာကိုကြည့်၍

“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာတွေ လျှောက်မေးနေမှန်းမသိဘူး”

“ဪ... ငါလည်းသိချင်လို့ မေးတာပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ညီမလေး”

“ရပါတယ်၊ဒါလေး ပြောပြရတာ ကျွန်မအတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

“ဒါဆိုဘယ်မှာ လဲဟင်”

“ရွှေတောင်ကြားမှာ ပါ”

“ဟယ်...ဒါဆိုမမတို့က သူဌေးတွေ ပေါ့”

အေမီက လက်ခုပ်လေးတီးကာ ဝင်အော်၏ ။ စိုးကြီးက အေမီကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်တော့မှ ငြိမ်သွားသည်။ ဘုန်းသက်ဇွေက ပြုံး ပြုံး လေးလုပ်လိုက်ကာ စကားကိုဆက်ပြော၏ ။

“မနေ့က ကျွန်မကိစ္စတစ်ခုနဲ့ဒီဘက်ကိုလာပြီး အပြန်မှာ ကားအက်စီးဒင့် ဖြစ်သွားတာပါ။ ဘယ်က ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ကားမောင်းနေရင်းနဲ့ ကျွန်မကားမှန်ကွဲသွားလဲမသိဘူး၊ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်လန့်ပြီး ဘရိတ်ဆောင့်နင်းလိုက်တော့ ကားကစလစ် ဖြစ်သွားတာ”

ဇော်မောင် သူ့မျက်နှာသူ ဘယ်နားထားရမှန်းမသိတော့။ ကောင်မလေးက သဘောရိုးနဲ့ပြောနေသော် လည်း သူကအပြစ်ရှိသူမို့ မျက်နှာပူလှ၏ ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် မျက်နှာကိုခဏဖြုတ်ပြီး အိမ်နောက်ဖေးအင်တုံထဲမှာ စိမ်ထားလိုက်ချင်သည်။

“ ဖြစ်ပြီးတာတွေ လည်း ဖြစ်ပြီးပြီပဲဗျာ၊ အခုချိန်မှာ ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး တွေ့ မနေပါနဲ့၊ ဒါနဲ့ဘုန်းသက်ဇွေ အခုဘာဆက်လုပ် မယ် စဉ်းစားလဲ”

ဇော်မောင် အနေခက်နေတာကိုတွေ့ ၍ စိုးကြီးက စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းလိုက်သည်။ ဘုန်းသက်ဇွေက သက်ပြင်းကိုချ၍

“ကျွန်မလည်း ခေါင်းရှုပ်နေတော့ မစဉ်းစားတတ်သေးဘူး၊ ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ ကတော့ အခုချိန်လောက်ဆို ရဲတွေ ဘာတွေ တောင်တိုင်ပြီးနေလောက်ပြီ”

“ဟင်”

ဇော်မောင်က ကြောက်လန့်တကြား ထအော်သည်။ ဘုန်းသက်နွေက ဇော်မောင်ကိုကြည့်၍ ပြုံး လိုက်ကာ

“ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့ကို ပြဿ နာ မတက်စေရပါဘူး၊ စိတ်ချပါ၊ ရှင်တို့က ကူညီပေးခဲ့တဲ့သူတွေ ပဲ”

ဇော်မောင် သက်ပြင်းလေးကိုခိုးချလိုက်၏ ။ ထို့နောက်စကားပိုင်းလေးသည် ဘာမှမဟုတ်ဘဲနှင့် ငြိမ်သက်ကာ သွားပြန်၏ ။ ဘုန်းသက်နွေက တစ်ခုခုကို အလေးအနက်ထား စဉ်းစားနေသလိုစူးစူးစိုက်စိုက်ငြိမ်ကာနေ၏ ။ ဇော်မောင်နဲ့ စိုးကြီးက တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ ငြိမ်နေကြသည်။ အဲဒီက ဘုန်းသက်နွေကို ငေးကြည့်နေသည်။

တော် တော် လေးကြာမှ ဘုန်းသက်နွေက အားလုံးကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ကာ

“ကျွန်မ ဒီမှာ ဆက်နေလို့ ရမလားဟင်”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်တဲ့စကားကြောင့် အားလုံးကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ပြီးနောက် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏ ။ ခဏကြာတော့မှ ဇော်မောင်က

“ရ...ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့...ဟို...”

“ရပါတယ် ပြောပါ၊ အခက်အခဲရှိရင်လည်းပြောပါ”

“ဘာ...အခက်အခဲမှတော့ မရှိပါဘူး၊ ငါကဒီမှာ တစ်ယောက် တည်းနေတာဆိုတော့...”

ထိုနေရာမှာ တင်စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ဘုန်းသက်ဇွေကို ကြည့်လိုက်သည်။
ဘုန်းသက်ဇွေက တစ်ချက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ... ရင်က ကျွန်မကို ကြောက်လို့လား”

သူမစကားကြောင့် အားလုံးရယ်လိုက်ကြသည်။ ဇော်မောင် ရှက်သွားကာ
သွား၏ ။ အေမီက တက်တက်ကြွကြွနဲ့ဝင်ပြီး

“မမ ဒီမှာ နေမယ်ဆို အေမီလည်း အဖော်ရအောင် နေ့လယ်ဘက်
လာနေပေးမှာ ပေါ့၊ ဟဲ့...ဟဲ့...အေမီအတွက်တောင် အဖော်ရသေးတယ်”

အားလုံး ပြုံး လိုက်ကြ၏ ။ ဘာမှန်းမသိဘဲ သူတို့ပျော်ရွှင်ကာ သွားသည်။
ဘုန်းသက်ဇွေ ဘာကြောင့် ဒီမှာ ဆက်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့မမေး ဖြစ်။ စိတ်လည်းမဝင်စား။
သို့သော် သူမ ဒီမှာ ဆက်ရှိနေသည့်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးအ ဖြစ် သဘောမထားမိသာတော့
အမှန်ပင်။

ဇော်မောင်က နှစ် လိုဖွယ်ရာပြုံး လိုက်၍ ဘုန်းသက်ဇွေကို ကြည့်လိုက်ကာ

“မင်းနေမယ်ဆို ကြိုက်သလောက်နေပါဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ရှင့်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ကိုယ်နေမယ့် အိမ်ရှင်နာမည် ကို အခုမှမေးရသလားဗျာ၊ စောမနေဘူးလား”

စိုးကြီးက ဝင်နောက်လိုက်တော့ ရယ်လိုက်ကြပြန်၏ ။ အရယ်ဆုံးတော့
ဇော်မောင်က

“ဇော်မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဘုန်းသက်ဇွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူမ ရယ်လိုက်ရင် ပါးချိုင့်လေးနှစ်
ဖက်နဲ့ တော် တော် ချစ်ဖို့ကောင်းသည်ဟု ဇော်မောင်တွေ့ လိုက်မိ၏ ။

သုံးရက်လောက်နေတော့ အောင်အောင်တို့ဦးလေးဆီမှာ အလုပ်ရ၏။

အလုပ်က အလုပ်ကြမ်းသဘောမျိုး ပန်းရန်အကူ။ မနက်ဆို သက်ဆိုင်ရာ အလုပ်ရှိရာဆိုဒ်ထဲသို့ (၈)နာရီအရောင် သွားရ၏။ ညနေဆို (၅)နာရီမှ အလုပ်သိမ်းသည်။ ပင်ပန်းလှသော် လည်း ဒီအချိန်မှာ ဝင်ငွေလေးတစ်ခုရှိနေတော့ အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ဒီနေ့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မနက်(၆)နာရီလောက် အိပ်ရာမှနိုးလာသည်။

နိုးနိုးချင်း မျက်နှာသစ် သွားအရင်တိုက်ပြီး ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်နုကို စောင့်ရ၏။ (၁၀)မိနစ်လောက် နေတော့ လမ်းထိပ်က ခိုင်ဇော်သန့်တို့ဆိုင်ကို ပြေးရသည်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် အီကြာကွေးတစ်ချောင်းဝယ်ကာ အိမ်ပြန်လာပြီး မီးဖိုထဲက သံချောင်းလေးမှာ ချိုတ်ထားလိုက်၏။ ကောင်မလေးအတွက် မနက်စာ။

ကောင်မလေး ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ကောင်းတုန်း။

သူငွေသမီးလေးမို့လို့လား မသိ။ မနက်စောစော အိပ်ရာထတာ မတွေ့ရ။ ဇော်မောင်က ဒါတွေ အတွက် အပြစ်မဆိုရက်ပါ။ ကောင်မလေး အဆင်ပြေနေတာတွေ့ရရင်ပဲ ကျေနပ်နေသူ။

ထို့နောက် အင်္ကျီအဝတ်အစားလဲ၍ အိမ်တံခါးသော့ ခတ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းတွင် စိုးကြီးတို့အိမ်ဝင်၍ အေမီကို ဈေးဖိုးဝင်ပေးသည်။ အေမီက ထိုပိုက်ဆံကိုယူ၍ ဈေးသွားကာ ဟင်းချက်စရာဝယ်ပြီး သူ့အိမ်သို့ သွားမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ချက်ဖိုပြုတ်ဖို ကိစ္စကို အေမီက ဆက်လက်စီစဉ်ပေးလိမ့်မည်။

သူ အိမ်သော့ပါ တစ်ခါတည်းပေးရင်း အေမီတို့အိမ်ရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့၏။

ထို့နောက် ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးကာနေ၏။ သူလည်းထိုလူတွေ ကြား ဝင်ရောက်နေရာယူလိုက်သည်။ မနက်ပိုင်းနေရောင် ခြည်အောက်တွင် သူတို့ လိုလူတန်းစားတွေ သည် ထိုမှတ်တိုင်လေးမှစ၍ နေ့သစ်တစ်ခုကို စတင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီကိုင်ရင်း မိမိတို့စီးရမည့် ဘတ်စ်ကားကို မျှော်နေကြသော လူတို့၏ ဦးနှောက်သေးသေးလေးထဲတွင် သမုဒ္ဒရာ

ဝမ်းတစ်ထွာသည် မိုးဆတ်လင်းကတည်းက နေရာယူပြီး ဖြစ်၏။

ခဏကြာတော့ လူအုပ်နဲ့ အတူအပြိုင်တိုးရင်း ဘတ်စ်ကားနောက်ခြေနင်းက နေရာတစ်နေရာရဖို့အရေး တရုတ်သိုင်းသမားထုံး နှလုံးမူရ၏။ တိုးရင်းခွေရင်း ကျော်ရင်းလွှားရင်းနှင့် ကိုယ်ဖော့ပညာမျိုး စုံသုံးမှ ဘတ်စ်ကားနောက်က ခြေနင်းနေရာတွင် ခြေတစ်ဝါးစာ နေရာရသည်။ လူတွေ ဒီလောက်ပြတ်သိပ်ကျပ်ညပ်နေရတဲ့ အထဲစပါယ်ယာ၏

“လာနော်...အချောင်ကြီးရှိသေးတယ်၊ အချောင်ကြီး”

ဟူသော စကားသံကို မှန်မှန်ကြားနေရ၏။ ခဏကြာတော့ ကားက ဝှူးခနဲ ထွက်သွားသည်။ အတွယ်လူအုပ်ကြီးသည် လွင့်ခနဲ ဝဲခနဲ ဖြစ်ရင်း ကားနောက်မြီးမှာ ပါသွား၏။

ခဏကြာတော့ ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်မှာ ကားရပ်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးက တစ်ဖက်လမ်းရှိ မှတ်တိုင်ဆီသို့ ရောက်သွား၏။ မှတ်တိုင်သည် အကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ညကို ရင်ထဲမှာ ရုတ်တရက်မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

ထို့နောက်စပါယ်ယာ၏ ‘ဆွဲ...ဆရာရေး’ ဆိုသည့်အသံနောက်မှာ သူ့အတွေ့ သည် ပျက်ပြယ်သွားရတော့သည်။

...

“မမတော့ဖြင့် အရမ်းအားနာနေပြီ အေမီရယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေမယ်လို့ပြောလိုက်တာပဲ မှာ သွားပြီးလားမသိဘူး”

ဘုန်းသက်နွေက ကန်စွန်းရွက်အရိုးလေးတွေ ကို ကူချိုး ပေးနေရင်းနှင့် အေမီကိုပြောလိုက်သည်။ အေမီက ကန်စွန်းရွက် တစ်စည်းကို ယူလိုက်ကာ ချည်ထားသော နှီးကြိုး ကို ဖြည်လိုက်၍

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မမရဲ့.”

“ဘာ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ကိုဇော်မောင့်ခမျာ မမအတွက် အလုပ်ရှုပ်သွားပြီပေါ့၊ အခုလည်း ပြောထားတဲ့ကြားက လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီကြာကွေးကို ဝယ် ဖြစ်အောင် ဝယ်ပေးသွားသေးတယ်”

အေမီက ရယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“သူ ဝယ်ပေးမသွားရင် မမ မနက်စာကို ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ”

“ရှိတာနဲ့ စားလို့ရပါတယ် အေမီရယ်”

“အမလေး... ပြောတော့သာ လွယ်တာနော်၊ မမတို့လို လူမျိုးတွေ က ရှိတာနဲ့စားတတ်ပါ့မလား”

ဘုန်းသက်ဇွဲ ပြုံး လိုက်သည်။ ထို့နောက် အေမီရှေ့က ကန်စွန်းရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ထောက်ခနဲ တစ်ချက်ခြွေလိုက်ပြီးနောက်

“ရောမရောက်ရင် ရောမလိုကျင့်ရမှာ ပေါ့ကွယ်”

“ဘာမှကျင့်မနေပါနဲ့ မမရယ်၊ သူလုပ်ပေးသမျှ အေးအေးဆေးဆေးသာ ရေလိုက်ငါးလိုက် နေလိုက်၊ သူ့အတွက်လည်း ဒါလေးလုပ်ပေးရတာ အပန်မကြီးပါဘူး”

အေမီက ထိုသို့ ပြောလိုက်ရင်းနှင့် ခြွေပြီးသား ကန်စွန်းရွက်တွေ ကို ဆန်ခါခွက်ထဲထည့်ကာ ရေဆေးဖို့ မီးဖိုချောင်အပြင် ဘက်ထုတ်ထားသော အင်တုံဆီသို့ သွားလိုက်သည်။ ဘုန်းသက်ဇွဲလည်း သူမလက်ထဲက ကန်စွန်းရွက်အကြွင်းအကျန်ကို လိုက်ပေးရင်းနှင့် အေမီနောက်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကာ

“ဒါနဲ့ အေမီကို မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ မမ”

အေမီက ကန်စွန်းရွက်တွေ ကို လက်နဲ့ တစ်ချက်နှစ် ချက်ဖွ၍

ရေတစ်ခွက်လောင်ထည့်လိုက်သည်။

“အေမီတို့က မောင်နှမနှစ်ယောက် တည်းလား”

“ဟုတ်တယ်... မမ”

“မိဘတွေ နဲ့ အတူနေတာပေါ့”

“အဖေတော့မရှိတော့ဘူး၊ အမေနဲ့အတူနေတယ်”

“sorry နော်”

ဘုန်းသက်ဇွဲက ယဉ်ကျေးမှု ရှိစွာ တောင်းပန်လိုက်သည်။ အေမီက
ထိုစကားကြား၍ ကြောင်တောင်တောင်လေး ဖြစ်သွားကာ

“ဘာ ဖြစ်လို့တောင်းပန်တာလဲ မမ”

“အေမီတို့အဖေ ဆုံးသွားတဲ့ကိစ္စမသိဘဲ မေးမိလိုက်လို့ပါ။ အေမီ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့”

“အမလေး... ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဖေဖေ ဆုံးတာဖြင့် ကြာလှပြီ၊
အေမီစိတ်ထဲ ဘာမှမ ဖြစ်တော့ဘူး”

ထို့နောက် ကန်စွန်းရွက်ဆေးပြီးသွား၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။
အေမီက ကန်စွန်းရွက်ဆန်ခါကို တစ်နေရာမှာ ချရင်း ကြက်သွန်နီကို အခွံနွာ၏ ။ ဒီနေ့
ကန်စွန်းရွက်လေးကြော်မည် ၊ ငါးမြွေထိုးအကောင်ကြီးတွေ ရ၍ ဝယ်လာခဲ့၏ ။
ထိုငါးမြွေထိုးကို မန်ကျည်းနှစ် ကလေးနဲ့ အရည်စပ်စပ်ကလေးချက်ဖို့ စဉ်းစားထားသည်။
အရည်သောက်အနေနဲ့ ကတော့ ဘူးသီးဟင်းခါးလေး။ ဘူးသီး ကတော့ သူ့ခြံအနောက်ဘက်
ဘူးစင်က ချိုး လာခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဘုန်းသက်ဇွဲကလည်း ငါးမြွေထိုးကြိုက်သည်ဟုဆို၍
လက်စွမ်းပြရန် ကြံစည်ထားသည်။

“ကိုဇော်မောင်က မိဘတွေ မရှိဘူးလားဟင်”

“ဆုံးသွားပြီ”

“နှစ် ယောက် စလုံးလား”

“ဟုတ်တယ်... မမ”

“ဪ... သနားပါတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ကိုဇော်မောင်က ရန်ကုန်ဇာတိလား”

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ၊ သူက နယ်ဘက်က၊ သူမိဘတွေ ဆုံးတော့

ရန်ကုန်တက်လာတာ၊ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း သူ့ဘဝသူရပ်တည်မယ်ဆိုပြီး တက်လာတာ၊ ပထမတော့ မြို့ ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ နေတယ်၊ နောက်မှ အေမီတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းလာတာ”

“ဪ”

ဘုန်းသက်နွေက လေသံလေးနှင့် ပြောသည်။ အေမီကသူ့စကားကိုဆက်၏ ။

“ဒီကိုရောက်တာတော့ ကြာပြီ၊ သူ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် ကတည်းက”

“ဟင်... ကိုဇော်မောင်က ကျောင်းနေလား”

“နေတယ် မမရဲ့ ၊ သူက စာလည်းတော် တယ်၊ သူများ တွေ

လိုနေကျောင်းမတက်နိုင်လို့ အဝေးသင်တက်နေတာ”

“ဒါဆို အခုဘွဲ့ရသွားပြီလား”

အေမီက ခေါင်းခါပြသည်။

“သူက ဒုတိယနှစ် မှာ ကျောင်းဆက်မသွားတော့ဘူး၊ အလုပ်တွေ က

တစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ စာမကျက်နိုင်လို့ ဒုတိယနှစ် ကို နှစ် ခါလောက်ကျပြီးကတည်းက ထွက်လိုက်တာ”

“ဟယ်... နှမြောစရာကြီးနော်”

“အင်းပေါ့... အေမီတို့က ပြောပါတယ်၊ သူ့ကျောင်းစရိတ်ကိုတတ်နိုင်သလောက်

ထောက်ပံ့မယ်လို့၊ ဒါပေမဲ့ သူက လက်မခံဘူး”

ထို့နောက် စကားစပြတ်သွားသည်။ အေမီက ကြက်သွန်ဖြူလေးငါးဥလောက် အခွံခွာပြီး၊ ခွာပြီးသားကြက်သွန်နီတွေ နဲ့ရော ချင်းနည်းနည်း ထည့်၍ ငရုတ်ဆုံမှာ ထည့်ထောင်း၏ ။ ထောင်းပြီးသွားတော့ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ခုထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်ဩဩအီအီထုပ်ထုပ်ယူလာသော ငါးမြွေထိုးတွေ ကိုဒယ်အိုးထဲထည့်ကာ ရေအင်တုံရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်ပြန်သည်။

“မမလည်း ကူဆေးပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ် မမရယ်၊ အေးဆေးနေပါ၊ အေမီက ဒါတွေ လုပ်နေကျပါ”

“အေမီက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဟင်းချက်တတ်တယ်နော်၊ အေဒီလက်ရာတွေ က အရမ်းကောင်းတာပဲ”

အေမီက ရယ်လိုက်၏ ။ ထို့နောက် မီးဖိုထဲက ပြာအနည်းငယ်ယူကာ ငါးမြွေထိုးထည့်ထားသော ဒယ်အိုးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ငါးမြွေထိုးဆိုသည့်ငါးက ငါးရှဉ့်တို့၊ ငါးဂူတို့လိုအကျအချွေများ သည်။ ဒါကို ဆေးတတ်မှ အဆင်ပြေ၏ ။ ငါးမြွေထိုးတွေ ကို ပြာနဲ့လူးပြီးနယ်နေစဉ် ဘုန်းသက်နွေက ငေးကာကြည့်နေသည်။ သူမ ကြိုက်သော ငါးမြွေထိုးကို ဒီလိုဆေးရပါလားဆိုတာ အခုမှ သတိထားမိပုံလည်းရ၏ ။

ပြာနဲ့လူးပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် နယ်ပြီးနောက် ရေနဲ့ ပြောင်စင်အောင်ဆေးလိုက်ကာ ရေနွေးနဲ့ဖျောသည်။ ထို့နောက် ဆားမန်ကျည်းအနည်းငယ်ထည့်ပြီး ထပ်ဆေးလိုက်ပြန်၏ ။ခဏကြာတော့ ဖြူဖွေးသန့်စင်သွားသော ငါးမြွေထိုးအကောင်ကြီးများ ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

“မမ အေမီဆီက ဟင်းချက်နည်းတွေ သင်ဦးမှ ရမယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မမ”

“မမက အကြော်အလှော်လောက်ပဲ နည်းနည်း ပါးပါး ရတာ ၊ ဒီလိုမျိုး တွေ

မချက်တတ်ဘူး”

အေမီက ပြုံး လိုက်၏ ။ ဘာမှတော့မပြော။ ခဏနေတော့ ကြက်သွန်ဖြူ
နီဆီသတ်ကာ ငါးမြွေထိုးကိုစချက်လေတော့သည်။ ဘုန်းသက်နွေက အေမီ
လုပ်တာကိုတောတွေ ကို ကြည့်ရင်း ဘေးလေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်ကာ

“ကိုဇော်မောင် တစ်ယောက် တည်းနေတော့ ဘယ်သူချက်ကျွေးလဲဟင်”

“သူ့ဘာသာသူ ချက်စားတယ် မမရဲ့ ၊ တစ်ခါတလေလည်း ဖြစ်သလိုပဲ
ဝယ်စားတယ်”

“အေးပေါ့လေ... တစ်ယောက် တည်းသမားဆိုတော့ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဒါနဲ့
ကိုဇော်မောင်က အခု ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေတာလဲဟင်”

ဟင်းအိုးထဲသို့ ရေလောင်းထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
စလောင်းဖုံးလေးအုပ်လိုက်ကာ ဘုန်းသက်နွေဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၍

“သူ့လုပ်တဲ့ အလုပ်တွေ ကတော့ အစုံပဲ မမရေ၊ ဘာတွေ မှန်းတောင်
မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ရရာအလုပ် အကုန်လုပ်တယ်၊ အခုလည်း ဆိုဒ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရလို့ဆိုပြီး
သွားလုပ်လေရဲ့ ”

“ဘာအလုပ်လဲဟင်”

“လူကြမ်းပဲနေမှာ ပေါ့၊ မမရယ်”

“ဟယ်”

ဘုန်းသက်နွေ တအံ့တဩလေး ထအော်လိုက်မိ၏ ။ ဇော်မောင့်အတွက်
ဒီထက်မြင့်သည့် အလုပ်တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ တွေးထားမိသော ကြောင့်
ဖြစ်သည်။ အခုလိုကြားလိုက်ရတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူစားသောက်နေရတာ တွေ အတွက်
ပိုမိုအားနေသွားမိလေ၏ ။ ထို့ကြောင့် အလိုလိုနေရင်း မလုံမလဲတောင်
ဖြစ်မိသွားရလေသည်။

သူမ ငြိမ်သွားတာကို ကြည့်၍ အေမီက

“ဘာ ဖြစ်သွားတာလဲ မမ”

“ဘာမှမ ဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ကိုဇော်မောင်အကြောင်းကို တွေ

ပြီးစိတ်မကောင်းလိုပါ။ ပြီးတော့ သူ ပင်ပင်ပန်းပန်းရှာထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဒီလိုစားနေရတာ မမ စိတ်မလုံဘူး”

အေမီ ငြိမ်နေမိသည်။ ဘုန်းသက်နွေ တစ်ခုခုဆက်ပြောဖို့ အားယူနေတာတွေ ရ၍ အလိုက်တသိ ငြိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်၏ ။ ဘုန်းသက်နွေက သက်ပြင်းကြီးကိုချ၍ စကားကိုဆက်သည်။

“မမ ပြန်တော့မယ်”

“ရှင်”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် အေမီ မျက်လုံးပြူး သွားသည်။ ထို့နောက် ပျာပျာသလဲနှင့်

“ဘာ...ဘာ ဖြစ်လို့လဲ မမရယ်”

“မမ ဒီမှာ ဆက်နေရင် ကိုဇော်မောင်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့၊ သူ့ခမျာ တစ်ယောက် တည်းတောင် မနည်းရုန်းကန်နေရတဲ့ကြားထဲ မမ တစ်ယောက် ပါ ပိုလာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“ဟာ...မမကလည်း အစ်ကိုဇော်မောင့်မှာ အဲဒီ လိုစိတ် မျိုး မရှိပါဘူး၊ ပြီးတော့ မမ တစ်ယောက် အတွက်တော့ သူကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မမ တစ်ယောက် အတွက် တော့ သူကျွေးနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အေမီတို့လည်း ရှိနေတာပဲဟာ”

“သူက ဘာမှမ ဖြစ်လေ မမအတွက် အနေရအထိုင်ရ ပိုခက်လေပဲ အေမီရယ်၊ မမကို နားလည်ပေးပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမရယ်၊ မမ အခုလိုထွက်သွားရင် အေမီတော့ အသတ်ခံရမှာ ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ မမရဲ့၊ အေမီ လျှောက်ပြောလို့ မမက ဒီအကြောင်းသိသွားပြီး ထွက်သွားတာလေ၊ ကိုစိုးကြီးသာသိရင် အေမီတော့ သေပြီပဲ”

“မမဘာသာ မမထွက်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်ပေါ့”

“သူတို့က ယုံမှာ လား မမရယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့”

အေမီ မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ ဘုန်းသက်နွေက အေမီကိုကြည့်၍ သက်ပြင်း ကိုချစ်၏ ။ ထို့နောက်အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ

“အင်းပါ...မမ မသွားတော့ပါဘူး”

“ဟေး...ဒါမှ တို့မမကွ”

အေမီမျက်နှာလေး ဝင်းပကာသွား၏ ။ ဘုန်းသက်နွေက

“ဒါပေမဲ့ မမကို အေမီ တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်”

“ဘာလဲဟင်”

ဘုန်းသက်နွေသည် သူမလက်မှ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အေမီကို လှမ်းပေးလိုက် ကာ

“ဒါလေးတော့ မမကိုရောင် ပေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မမ”

“သုံးဖို့ပေါ့ ညီမရယ်၊ အဲဒီ ကရတိုပိုက်ဆံနဲ့ မမတို့ အိမ်စရိတ်ကို သုံးမှာ ပေါ့”

“အစ်ကိုဇော်မောင် သိရင်တော့ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့ကို မမပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ သူ လက်မခံဘူးဆိုရင် မမဒီအိမ်မှာ ဆက်မနေရုံပဲပေါ့”

အမီက လက်စွပ်လေးကို အသာအယာလှမ်းယူလိုက်၏။

အနည်းဆုံးတော့ ငါးမူးသားလောက်ရှိလိမ့်မည် ဟု သူမ ခန့်မှန်းမိသည်။

ဘုန်းသက်နွေမှာ တခြား စိန်ပွင့်လေးတွေ နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်လေးတွေ လည်း တွေ
မိသေးသည်။

ထို့နောက် ဟင်းအိုးပွက်လာ၍ မန်ကျည်းအနှစ် ထည့်လိုက်၏။ ။ ခဏအကြာတွင်
မဆလာလေးထည့်ပြီး နံနံပင်လေးအုပ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါတော့သည်။

ဘုန်းသက်နွေ ကတော့ သူမလုပ်တာကိုင်တာတွေ ကို ကြည့်လျက်...။

...